

CHEMAȚI SĂ FIM DIFERIȚI

Ellen G. White

Introducere

***

Chemați să fim diferiți este prima carte pregătită în mod special de White Estate pentru tinerii secolului al XXI-lea. Este, de asemenea, prima carte în care a fost adunată o varietate de sfaturi inspirate, din diferite scrieri ale lui Ellen White publicate anterior, limbajul fiind adaptat la modul de exprimare al tinerilor de astăzi.

Chemați să fim diferiți pune la dispoziția cititorilor ideile fundamentale din scrierile lui Ellen White, referitoare la problemele importante cu care se confruntă în prezent tinerii. Pentru a facilita comunicarea cu succes a acestor idei unei audiențe potențial numeroase, frazele și paragrafele au fost prescurtate, iar limbajul a fost modernizat. Dar s-a făcut tot posibilul pentru a se respecta conținutul, ideile și principiile exprimate de Ellen White. Gândurile originale au fost păstrate fără excepție.

Cele șase capitole ale cărții au fost alese pentru a se face referiri la problemele cu care se confruntă tinerii contemporani în contextul secolului al XXI-lea. Prefața fiecărui capitol cuprinde mărturia unor tineri care au găsit în cărțile scrise de Ellen White o motivație pe care ar dori să o cunoască și alții.

Credem că principiile scrise sub inspirație divină acum mai bine de 100 de ani sunt astăzi mai relevante decât oricând. Speranța noastră este că mii de cititori vor găsi cartea Chemați să fim diferiți

atât de convingătoare, de interesantă și de motivantă încât vor continua să cerceteze profundele bogății spirituale ce se găsesc în scrierile originale ale lui Ellen White. Fie ca fiecare cititor să răspundă chemării. Comitetul publicațiilor lui Ellen G. White.

Capitolul 1

Începuturi

Întâlnirea unor tineri cu Ellen White -- despre mântuire

Ellen White face ca temele mântuirii și iubirii lui Hristos, care a murit pentru mine, să fie și simplu de înțeles și personale. Când deschid Hristos, Lumina lumii, El este prezent. E atât de real și are atâta putere să mântuiască.

Când citesc ce spune Ellen White despre subiectul mântuirii, nu seamănă cu scrierile nici unui alt autor. Ceea ce scrie ea are de-a face cu mine personal. Vorbește chiar despre viața mea, despre simțămintele și experiența mea. Le recunosc. Aceasta este o mântuire pe care a experimentat-o și ea, pe care o pot atinge, pentru că este legată de Isus. Știu că ea L-a cunoscut personal pe Isus. Orice ar fi știut alții, nu se compară cu scrierile ei.

Se poate ca alți scriitori să aibă ceva important de spus, se poate ca ei să încerce să împărtășească idei adevărate, dar în paginile cărții Hristos, Lumina lumii Ellen White încearcă să împărtășească mântuirea prin Isus. Iar partea cea mai bună este că mă face și pe mine să doresc această mântuire! O doresc din toată inima.

În scrierile ei, Ellen White vorbește despre mântuirea care este posibilă în lumea reală -- lumea mea. Nu sunt numai idei, teorie. Nu

este nici un amalgam de retorică. Partea intelectuală își are rolul său, însă când mă trezesc dimineața pentru a-mi începe ziua într-un mod spiritual, ceea ce doresc trebuie să fie clar, viu și personal. Tocmai aceasta găsesc în scrierile ei. Puterea mea de a mă mântui singur e ca o „funie de nisip”, cum spune ea. Știu că are dreptate, pentru că am simțit funia scurgându-mi-se printre degete. Eu pot atinge ceea ce descrie ea, pentru că este o teologie a cărnii și a sângelui. Este vorba de Însuși Isus! Ellen White desenează portretul unui Hristos real, care mă poate salva de mine însămi.

Cel mai important lucru este că știu că ea a scris pentru că dorea ca eu să fiu salvată, iar nu pentru că ar fi dorit să-i cred ideile. Și vreau într-adevăr, din toată inima, să fiu mântuită. Vreau să-L cunosc pe Hristos și puterea învierii Sale și părtășia suferințelor Sale, devenind asemenea Lui în moartea Sa și, astfel, într-un fel sau altul, să ajung la învierea din morți.

Laura, 24 de ani -- Întâlnirea unor tineri cu Ellen White -- despre mântuire

„Hristos, negustorul venit din cer pentru a căuta perle prețioase, a văzut mărgăritarul cel de mare preț în omenirea pierdută. În bărbații și femeile pătați și distruși de păcat, El a văzut posibilitatea răscumpărării.”¹

Când eram copil, îmi plăceau mult perlele. Le admiram conturul și sclipirea blândă, de un alb strălucitor. Îmi spuneam că sunt mai frumoase decât ar putea fi vreodată orice diamant sau

rubin. Așa că nu m-a surprins că Ellen White îl compara pe iubitul nostru Mântuitor cu bijuteria mea preferată. Lucrul la care nu mă așteptam era faptul că ea a scris despre Hristos că, în omenirea pierdută, El a văzut „mărgăritarul de mare preț”. Cum poate El să găsească ceva atât de frumos tocmai în mine? Dar, când am citit mai departe ilustrațiile ei elocvente am înțeles ceea ce este, pentru mine, adevărata esență a mântuirii. Hristos nu mă caută fiindcă sunt pierdută. Nici nu dorește fierbinte să mă salveze fiindcă Se simte obligat s-o facă. El îmi dăruiește mântuirea fiindcă mă iubește.

Ellen White a scris cu înțelepciune despre Hristos. Ceea ce citesc din scrierile ei mă face să mă bucur în fiecare zi pentru omenire, pentru că pe bătrânul și degradatul nostru pământ El găsește acele perle prețioase pe care le caută -- și pentru că vede mărgăritarul și în mine.

Jennifer -- 22 de ani, Începuturi

Matei 1, 18-25: Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și, înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif bărbatul ei, era un om neprihănit și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii; de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns. Dar, pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”. Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se

împlinescă ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu și-I vor pune numele Emanuel”, care, tălmăcit, înseamnă „Dumnezeu este cu noi”. Când s-a trezit Iosif din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului; și a luat la el pe nevastă-sa. Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut un fiu. Și el i-a pus numele Isus.

Luca 2, 8-20: În ținutul acela erau niște păstori, care stăteau afară în câmp și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle”. Și, deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.” După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alții: „Haidem să mergem până la Betleem și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul.” S-au dus în grabă și au găsit pe Maria, pe Iosif și Pruncul culcat în iesle. După ce L-au văzut, au istorisit peste tot ce li se spusese despre Prunc. Toți cei care-i auzeau se mirau de cele ce spuneau păstorii. Maria păstra toate cuvintele acelea și se gândea la ele în inima ei. Și păstorii s-au întors, slăvind și lăudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce au auzit și văzuseră și care erau întocmai cum li se spusese.

Făgăduința că Isus avea să vină ca Mântuitor al nostru a fost făcută încă în Grădina Edenului. Când au auzit-o prima dată, Adam și Eva s-au așteptat ca ea să se împlinească foarte curând. Așadar, când l-au ținut în brațe pe primul lor născut, amândoi au sperat că el avea să fie Răscumpărătorul. Dar nu așa trebuia să se întâmple. La mii de ani după aceea, atunci când a sosit clipa hotărâtă de Dumnezeu, Isus a părăsit cerul pentru a Se naște în Betleem.²

Prin faptul că a devenit om, Isus a dovedit o umilință deplină. Tot ceea ce îl înconjură pe pământ era primitiv. El își ascundea slava de cei care îl vedeau și evita orice etalare exterioară. Îngerii se minunau de un asemenea plan de răscumpărare și priveau să vadă cum îl va primi poporul lui Dumnezeu pe Fiul Său.³

Decretul roman ce hotăra recensământul tuturor celor din vastul imperiu a ajuns până la oamenii umili care trăiau pe colinele Galileii, îngerii au vegheat asupra lui Iosif și a Mariei în timpul călătoriei lor de acasă, de la Nazaret, către sud, la Betleem. Când au ajuns în Betleem, obosiți și fără adăpost, cei doi au străbătut calea principală, ce ducea de la poarta cetății până la capătul de răsărit al acesteia, căutând un loc unde să-și petreacă noaptea. Dar nu era nici un loc pentru ei! În cele din urmă, într-un adăpost primitiv pentru animale, au găsit și ei un loc în care să se odihnească, iar Maria L-a născut pe Fiul ei, Răscumpărătorul lumii.⁴

O mare mulțime de îngeri se adunase deasupra colinelor Betleemului special pentru momentul acesta, iar la nașterea Lui au

început să cânte, ducând lumii vestea cea bună. Din nefericire, conducătorii religioși din Israel, ignorându-și destinul, nu s-au alăturat acestei celebrări.⁵

Păstorii își păzeau oile pe aceleași câmpuri pe care îngrijise și David odinioară turmele de oi ale tatălui său. Ei discutaseră despre Mântuitorul făgăduit și se rugaseră pentru venirea Lui. Atunci, deodată, un înger le-a spus: „Nu vă temeți. Vă aduc vești bune, o mare bucurie care va fi pentru toți oamenii. Astăzi vi s-a născut un Mântuitor, în cetatea lui David; El este Hristos, Domnul” (Luca 2, 10.11, după New Internațional Version.) Strălucirea îngerilor a luminat întreg ținutul.⁶

Când îngerii au plecat, lumina a pălit, iar dealurile din jurul Betleemului au fost învăluite din nou în întuneric. Însă tabloul cel mai luminos văzut vreodată de ochi omenești a rămas în memoria păstorilor. Când și-au recăpătat stăpânirea de sine, ei au rostit: „«Hai să mergem la Betleem și să vedem lucrul acesta care s-a întâmplat, despre care ne-a vorbit Domnul.» S-au grăbit, așadar, și i-au găsit pe Maria și Iosif și pe Pruncul care se afla în iesle.” (Luca 2, 15.16, după New internațional version.)⁷

Cerul și pământul nu sunt nici astăzi mai departe unul de altul ca atunci când păstorii au auzit cântarea îngerilor. Și fiecare dintre noi este, acum, subiectul dragostei celei mai fierbinți și al interesului celui mai profund al lui Dumnezeu, la fel ca și păstorii de atunci.⁸

Istoria Betleemului este o temă extraordinară. Ar trebui să

privim ca pe o minune faptul că Isus a schimbat tronul cerului și închinarea îngerilor pentru un așternut într-o iesle și pentru tovărășia oilor și a caprelor. Și totuși, acesta nu era decât începutul dovezilor despre marea Sa dragoste. Pentru Isus ar fi fost cea mai grozavă umilință să îmbrace natura lui Adam chiar și când acesta se afla încă, nevinovat, în Eden. Dar Isus a acceptat să devină om când rasa umană fusese deja slăbită de 4 000 de ani de păcat. La fel ca oricare alt copil, El a acceptat consecințele legilor eredității, pentru a putea să împărtășească și să înțeleagă dezamăgirile și ispitele noastre și pentru a ne da un exemplu cu privire la ceea ce înseamnă a trăi o viață întreagă fără pată.⁹

Capitolul 2

Isus în copilărie și tinerețe

Luca 2, 40-52: Iar Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El. Părinții lui Isus se duceau la Ierusalim în fiecare an, la praznicul Pastelor. Când a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul praznicului. Apoi, după ce au trecut zilele praznicului, pe când se întorceau acasă, băiatul Isus a rămas în Ierusalim. Părinții Lui n-au băgat de seamă lucrul acesta. Au crezut că este cu tovarășii lor de călătorie și au mers cale de o zi și L-au căutat printre rudele și cunoscuții lor. Dar nu L-au găsit și s-au întors la Ierusalim să-L caute. După trei zile, L-au găsit în Templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări. Toți care-L auzeau rămâneau uimiți de priceperea și răspunsurile Lui. Când L-au văzut părinții Lui, au rămas înmărmuriți; și mama Lui l-a zis: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare”. El le-a zis: „De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?”. Dar ei n-au înțeles spusele Lui. Apoi S-a pogorât împreună cu ei, a venit la Nazaret și le era supus. Mamă-Sa păstra toate cuvintele acestea în inima ei. Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Încă de mici, copiii evrei erau înconjurați de rabini și supuși regulilor lor rigide, în toate lucrurile, până la cel mai mărunț detaliu.

Dar Isus nu a manifestat nici un interes pentru acestea, începând chiar din copilărie, El acționa independent de astfel de restricții. El studia constant Vechiul Testament și, treptat, înțelegea tot mai mult starea spirituală a oamenilor din satul Lui. A observat că standardele societății și standardele lui Dumnezeu se aflau într-un conflict permanent. Oamenii uitau cuvintele lui Dumnezeu și își respectau propriile tradiții, care nu aveau nici o valoare.¹⁰

În felul Său blând, Isus încerca să fie pe placul celor din jur. Cărturarii au înțeles greșit blândețea Lui și au crezut că învățăturile lor îl vor influența cu ușurință. Însă, când I-au pus întrebări, El le-a cerut să-și dovedească din Scripturi autoritatea. Isus părea să cunoască Scripturile de la un capăt la celălalt. Rabinii s-au simțit rușinați să fie învățați de un copil și s-au indignat că El le opunea rezistență. Curând și-au dat seama că înțelegerea spirituală a lui Isus era cu mult mai profundă decât a lor.¹¹

De la o vârstă foarte mică, Isus a început să-și formeze caracterul -- și nici chiar respectul și dragostea față de părinți nu L-au putut face să renunțe la ascultarea față de Dumnezeu. Cuvintele Scripturii au devenit rațiunea pentru orice făcea El în mod diferit de obiceiurile familiei. Frații Săi, fiii lui Iosif, erau de partea rabinilor, insistând că tradițiile trebuiau respectate în același fel ca și legile lui Dumnezeu. Ei numeau ascultarea strictă a lui Isus de legile lui Dumnezeu „încăpățănare”. Erau uimiți de cunoștința și înțelepciunea Sa, care se vedeau când le răspundea rabinilor, și recunoșteau că educația Sa trebuia să fi provenit dintr-o sursă mai înaltă decât sursa propriei lor educații.¹²

Erau unii care doreau să fie prieteni cu Isus, pentru că lângă El simțeau pace; dar majoritatea celor de o vârstă cu El îl evitau, întrucât se simțeau condamnați de viața Lui atât de curată. El era inteligent și vesel; prietenii erau încântați de tovărășia Lui și îi primeau sugestiile cu bucurie. Însă nu aveau răbdare față de principiile Lui, numindu-L îngust și încuiat la minte.¹³

Pentru părinții lui Isus, alegerile Lui au fost un permanent mister, din ziua în care L-au găsit în Templu, la vârsta de doisprezece ani. De pildă, cele mai fericite ceasuri erau cele pe care și le petrecea singur cu Dumnezeu, în mijlocul naturii. Dimineața devreme, Se ducea într-un loc liniștit pentru a medita, a citi Biblia și a Se ruga. Apoi Se întorcea acasă pentru a-și îndeplini sarcinile care-I reveneau în gospodărie. Îi plăcea foarte mult să-i ajute pe cei în suferință, fie oameni, fie chiar animale.¹⁴

Isus găsea ceva valoros în fiecare persoană. El Se întorcea din drum pentru a rosti cuvinte blânde de încurajare pentru cei bolnavi, asupriți și descurajați. Uneori, le dădea celor înfomețați chiar prânzul Său. Încerca să trezească în inima fiecăruia speranța biruinței spirituale și siguranța de a face parte din familia lui Dumnezeu, inclusiv în inima celor dificili și nepromițători. Isus nu S-a luptat niciodată pentru drepturile Sale, cu toate că a fost tratat cu asprime și deseori chiar nedrept.¹⁵

Câteodată, mama Sa, Maria, ezita între Isus și frații Săi, care nu credeau că El fusese trimis de Dumnezeu. Însă nici ei nu puteau

nega divinitatea caracterului Său, și nici faptul că prezența Sa aducea în căminul lor o atmosferă de curăție.¹⁶

Capitolul 3

Lucrarea lui Isus începe la un ospaț

Ioan 2, 1-11: A treia zi s-a făcut o nuntă în Cana din Galilea. Mama lui Isus era acolo. Și la nuntă a fost chemat și Isus cu ucenicii Lui. Când s-a isprăvit vinul, mama lui Isus I-a zis: „Nu mai au vin”, Isus i-a răspuns: „Femeie, ce am a face eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul.” Mama Lui a zis slugilor: „Să faceți orice vă va zice.” Și acolo erau șase vase de piatră, puse după obiceiul de curățire al iudeilor; și în fiecare vas încăpeau câte două sau trei vedre. Isus le-a zis: „Umpleți vasele acestea cu apă.” Și le-au umplut până sus. „Scoateți, acum”, le-a zis El, „și aduceți nunului.” Și i-au adus. Nunul, după ce a gustat apa făcută vin -- el nu știa de unde vine vinul acesta (slugile însă, care scosese răpa, știa) -- a chemat pe mire și i-a zis: „Orice om pune la masă întâi vinul cel bun; și, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum”.

Pe la 30 de ani, Isus și-a început lucrarea publică, dar nu la centrul religios din Ierusalim. Și-a început-o la un ospaț de nuntă, într-un sâruc din Galilea. Isus a arătat de la început că El dorește ca oamenii să fie veseli. În Cana, un sat apropiat de Nazaret, niște rubedenii de-ale lui Iosif și Mariei i-au invitat la petrecere. Isus, care timp de câteva săptămâni fusese plecat de acasă, li S-a alăturat, aducându-i cu El și pe ucenicii Săi, pe care îi chemase nu de mult.¹⁷

Atmosfera se umplea de așteptare și entuziasm, în vreme ce mici grupuri de oaspeți discutau despre Isus. Maria era mândră de Fiul ei. Pe când fusese plecat de acasă, ea auzise vești despre botezul Lui, făcut în râul Iordan de Ioan Botezătorul -- ceea ce îi readusese în minte multe amintiri. Din ziua în care auzise, în căminul ei din Nazaret, solia îngerului care anunța nașterea lui Isus, ea luase aminte cu mare interes la fiecare dovadă că Isus era Mesia. Viața lui mereu neegoistă o convinsese că El nu putea fi decât Acela. Totuși, ea trăise și îndoieli și dezamăgiri și tânjea după clipa în care El avea în sfârșit să-și arate divinitatea. Între timp, moartea o despărțise pe Maria de Iosif, care cunoscuse și el taina nașterii lui Isus. Așa că ea nu mai avea pe nimeni în care să se încreadă. Săptămânile care tocmai trecuseră fuseseră deosebit de grele.¹⁸

La ospățul de nuntă, ea a văzut același Fiu plin de iubire pe care-L crescuse. Totuși, își putea da seama că El Se schimbase. Vedeau dovezile crudelor ispite din pustie, precum și noua Lui expresie de demnitate și putere, pe care o arăta în vorbă și purtare. Era însoțit de un grup de oameni. Ochii lor îl urmăreau neîncetat, cu reverență, și îi spuneau „învățătorul”. Bărbații aceștia i-au spus Mariei ce văzuseră și auziseră la botezul lui Isus și după aceea. Ei ajunseseră la concluzia lui Filip, care-i spusese lui Natanael: „Noi L-am găsit pe Cel despre care a scris Moise în Lege și despre care au scris și profeții -- Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.” (Ioan 1, 45, după New internațional version.)¹⁹

Văzând numeroasele priviri ale oaspeților îndreptate asupra lui Isus, Maria dorea să-L facă să-și dovedească mesianitatea. Ea spera

și se ruga ca El să facă o minune. Pe vremea aceea, sărbătoarea nunții dura câteva zile, iar la nunta din Cana vinul s-a terminat înainte de a se încheia petrecerea. Fiind rudă cu mireasa și mirele, Maria se afla printre cei ce se îngrijeau de ospăț, așa că ea l-a spus în mod intenționat lui Isus: „Nu mai au vin”. Era o sugestie clară ca El să facă ceva impresionant.²⁰

Răspunsul lui Isus, „Încă nu Mi-a sosit ceasul”, arăta că nici o legătură pământească nu avea să-I dicteze ce să facă. Deși Maria nu înțelegea pe deplin misiunea Fiului ei, ea se încredea în El fără rezerve. Iar Isus a răspuns acestei credințe a mamei Sale. El a acționat de asemenea pentru a întări credința ucenicilor, prin prima minune pe care a săvârșit-o.²¹

Lângă ușă se aflau șase vase mari de piatră. Isus le-a poruncit slujitorilor să le umple cu apă. Iar, pentru că oaspeții trebuiau serviți de îndată, El le-a spus să-i ducă nunului puțin din conținutul vaselor. Când au făcut aceasta, în loc de apă pe care o turnaseră în vase, acum era vin! Nimeni nu știa că se terminase vinul pe care-l avuseseră la început, dar, când a gustat din ceea ce îi aduseseră slujitorii, nunul și-a dat seama că era un vin cu mult mai bun decât ce băuse până atunci la nuntă. Întorcându-se către mire, el i-a spus: „Orice om dă mai întâi de băut vinul cel bun; iar, după ce oaspeții au băut din belșug, dă și vinul prost; dar tu ai păstrat vinul cel bun până acum.” (Ioan 2, 10.)²²

„Vinul” ospățului la care luăm parte tu și cu mine se acrește în cele din urmă. Însă darurile lui Isus sunt întotdeauna proaspete. Ceea

ce ne dă El ne satisface nevoile și ne aduce fericire. Fiecare nou dar pe care-l primim ne mărește capacitatea de a primi și mai mult și de a ne bucura și mai mult de El. El dăruiește har din nou și din nou și, spre deosebire de vinul de la Cana, numărul binecuvântărilor Sale nu se micșorează și nu se sfârșește niciodată. De fapt, darul făcut de Isus nuntașilor este un minunat simbol. Apa din vase reprezintă „botezul Său în moarte”, iar vinul reprezintă sângele Său, vărsat pentru noi, ca să ne curățe de păcat. La această primă masă luată împreună cu ucenicii Săi, Isus le-a dat o cupă cu vin, simbolizând lucrarea Sa pentru mântuirea lor. Iar la ultima Cină El le-a dat din nou cupa și i-a invitat să bea din ea până la revenirea Sa, ca un simbol.²³

Capitolul 4

Oricând te poți întoarce acasă

Luca 15, 11-32: El a mai zis: „Un om avea doi fii. Cel mai tânăr dintre ei a zis tatălui său: «Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine». Și tatăl le-a împărțit averea. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le dădea nimeni. Și-a venit în fire și a zis: «Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi”». Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult. Fiul i-a zis: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău». Dar tatăl a zis robilor săi: «Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțămintele în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit». Și au început să se veselească. Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit

muzică și jocuri. A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: «Fratele tău a venit înapoi, și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine». El s-a întărâtat de mânie și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre. Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: «Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat». «Fiule», i-a zis tatăl său, «tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit» ”.

Aceasta este istoria unui tânăr sătul de restricțiile traiului de acasă.²⁴

Lucrurile au ajuns în punctul în care el a hotărât că trebuia să plece. Bogatul său tată iubitor i-a dat băiatului partea sa de moștenire, iar acesta a plecat undeva unde credea că va avea libertatea de a face orice dorea. Avea bani să-și împlinească orice dorință. Și, pentru că banii atrag tovarăși, curând el a avut un grup de prieteni care să-l ajute să-și cheltuiască averea.

Curând, însă, speranțele și visele pe care le nutrise pe când era acasă s-au cufundat în uitare, odată cu stabilitatea și siguranța educației spirituale pe care o primise. După ce și-a risipit moștenirea, el și-a căutat de lucru și i s-a dat să păzească porcii. Pentru un evreu, nu putea exista ceva mai rău. Ascultătorii evrei ai

lui Isus au înțeles adâncimea degradării și umilinței pe care le descria El. Tânărul, hotărât să găsească libertatea, în loc de aceasta a devenit el însuși un sclav. Fără prieteni, chinuit de foame și cu inima îndurerată, pentru a supraviețui el se forța să mănânce hrana porcilor.²⁵

În această narațiune, vedem un uimitor tablou al lipsei de speranță dintr-o viață despărțită de Dumnezeu. Ne poate lua timp să ne dăm seama cât de săraci suntem când ne despărțim de dragostea Tatălui ceresc, însă până la urmă vine și ziua aceea. În tot acest timp, Dumnezeu caută să găsească modalități prin care să ne influențeze să ne întoarcem acasă.

Până la urmă, tânărul și-a venit în fire, dându-și seama că slujitorii casei tatălui său o duceau cu mult mai bine decât el. În nenorocirea sa, tânărul și-a adus aminte de dragostea tatălui său. Iar amintirile despre această dragoste au început să-l îndemne să se întoarcă acasă.

În cele din urmă, tânărul a luat hotărârea de a se întoarce și a-și mărturisi rătăcirea. El se hotărăște să-i spună tatălui său: „Am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău, dar lasă-mă să fiu ca unul din angajații tăi”. Slăbit de nemâncare, într-o țară lovită de foamete, rămas numai cu zdrențe în loc de haine, până la urmă el a lăsat cocinele și a pornit spre locul în care crescuse în copilărie.²⁶

Fugarul nu avea idee despre tristețea care îl copleșise pe tatăl

său la plecarea lui. Nici nu s-a gândit la umbra ce a cuprins întreaga casă atunci când au ajuns vești despre destrăbălarea lui. Și nimeni nu l-ar fi putut convinge că tatăl său stătea în fiecare zi să aștepte întoarcerea fiului. Și totuși acum, cu pași osteniți și plini de durere, el se întorcea cu nerăbdare acasă pentru a implora poziția unui slujitor.

Pe când fiul mai era încă la o considerabilă depărtare de casă, tatăl l-a recunoscut și i-a alergat în întâmpinare, dându-i o îmbrățișare prelungă și plină de emoție. Pentru ca fiul său să nu fie văzut într-o asemenea stare nenorocită, tatăl și-a scos frumoasa lui haină și a pus-o pe umerii băiatului.²⁷

Copleșit de o așa primire plină de dragoste, tânărul a început să-și rostească printre suspine discursul de pocăință. Însă tatăl său nu voia să asculte nici un cuvânt. În casa lui nu avea loc pentru un fiu servitor; băiatul lui trebuia să aibă parte de tot ce-i putea da mai bun. Tatăl le-a spus slujitorilor să aducă cele mai bune haine și un inel, să găsească încălțăminte potrivită pentru fiul său și să pregătească un ospăț, pentru ca toată lumea să poată sărbători. Iar motivul acestui ospăț avea să fie: „Fiul cel mort a înviat; fiul pierdut a fost găsit”.

Cât de diferit îl percepea acum băiatul pe tatăl său! Întotdeauna îl considerase mai degrabă neînduplecat și sever. Dar acum nu mai credea astfel. În nevoia lui profundă, el a văzut adevăratul caracter al tatălui său. Tocmai despre aceasta vorbește întreaga parabolă. În răzvrătirea noastră, deseori îl considerăm pe Dumnezeu sever și dur,

neînduplecat în ceea ce cere. Însă, după ce ai fost multă vreme departe și ești înfometat spiritual, acoperit de zdrențele păcatului și vinovăției, atunci vezi cât de plin de iubire deplină și de acceptare este de fapt Tatăl ceresc. Dacă faci fie și măcar un singur pas spre Tatăl, în pocăință, El va alerga să te cuprindă în brațele dragostei Sale. Îți va ierta păcatele și nu-și va mai aduce aminte de ele. (Ieremia 31, 34.)²⁸

Nu aștepta și nu încerca să te curățești singur, ca să fii îndeajuns de bun pentru a veni la Isus. Dacă am aștepta să devenim îndeajuns de buni, n-am mai veni niciodată. Isus te așteaptă, te cheamă, dorește fierbinte să vii înapoi. Întreg cerul va sărbători întoarcerea ta acasă.²⁹

Capitolul 5

Nu e de ajuns să faci ce e bine

Matei 19, 16-22: Atunci s-a apropiat de Isus un om și I-a zis: „Învățătorule, ce bine sa fac, ca să am viața veșnică?”. El i-a răspuns: „De ce mă întrebi «ce bine»? Binele este unul singur. Dar, dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” „Care?”, I-a zis el și Isus i-a răspuns: „Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturie mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Tânărul I-a zis: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?”. „Dacă vrei să fii desăvârșit”, i-a zis Isus, „du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă”. Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuții

Tânărul acesta avea ceea ce par să dorească mulți alții de vârsta lui: o poziție socială înaltă și bogăție. Într-o zi, privindu-L pe Isus cum stătea de vorbă cu copiii, plin de duiosie și afecțiune, și-a descoperit în inimă dorința crescândă de a fi ucenicul Domnului. Gândul acesta a devenit atât de insistent, încât tânărul a alergat după Isus, a îngenuncheat și a pus cu sinceritate cea mai importantă întrebare din viață: „Bunule învățător, ce pot să fac ca să am viața veșnică?”.

Isus i-a răspuns cu o provocare, care cerceta gândurile

tânărului. El i-a spus: „Numai Dumnezeu este bun, așa că de ce Mă numești pe Mine bun?”.

Este evident că acest tânăr conducător trăia „o viață bună”, corectă. El se convinsese că „reuşise” atât în profesia lui, cât și în viața spirituală. Cu toate acestea, simțea că mai lipsea ceva. El văzuse cum îi binecuvânta Isus pe copii și voia să-l binecuvânteze și pe el.

Drept răspuns la întrebarea lui, Isus i-a spus să țină poruncile și a citat câteva din ele care au de-a face cu relațiile interpersonale. Tânărul conducător i-a replicat plin de siguranță că el le împlinise din copilărie. Apoi a adăugat tulburătoarea întrebare: „Ce mai lipsește?”. Privind chipul tânărului, Isus îi cerceta viața și caracterul. El îl iubea pe cel îngenuncheat la picioarele Lui și dorea să-i dea pacea pe care o dorea acesta. Astfel că i-a răspuns: „Un lucru lipsește. Vinde-ți toată averea și dă câștigul celor săraci. Asta îți va asigura un cont bancar în ceruri. Apoi ia crucea și urmează-Mă”.³⁰

Isus îl dorea cu adevărat pe tânărul acela ca ucenic. El știa că tânărul putea exercita o foarte mare influență spre bine. Avea multe calificări și talente. Isus voia să-i dea ocazia de a-și dezvolta un caracter care să reflecte chipul lui Dumnezeu.

Dacă tânărul conducător I s-ar fi alăturat lui Isus, el ar fi avut o mare putere de influență spre bine. Dacă ar fi ales să fie ucenic, ce diferită ar fi fost viața lui!³¹

Poate că el obținuse de la viață tot ce-și dorea. Dar mai lipsea totuși un lucru, unul singur! Să-și vândă și să-și împartă marea bogăție și să I se alăture lui Isus -- și atunci, singurul lui punct slab ar fi fost îndreptat. Acționând astfel, ar fi înlăturat din viața lui interesele personale și ar fi umplut-o, în locul acestora, cu dragostea lui Dumnezeu. Isus i-a cerut să aleagă între bogăția pământească și valoarea cerească.

Să I se alăture lui Isus ar fi însemnat ca acest tânăr să accepte o viață de sacrificiu de sine. Cu adânc interes l-a urmărit Isus cum cântărea alegerea. Minte ascuțită a tânărului conducător a înțeles ce i se spusese, dar aceasta l-a întristat. Dacă ar fi priceput cât ar fi avut de câștigat prin acceptarea darului lui Isus, el ar fi devenit ucenic. Însă în loc de aceasta ei se gândea la ceea ce avea de pierdut.³²

Tânărul îngenuncheat în fața lui Isus slujea ca membru de cinste al unui consiliu al evreilor, iar Satana l-a ispitit să se gândească la perspectivele atrăgătoare ale poziției pe care o ocupa. Da, cu siguranță, acest tânăr dorea comoara spirituală pe care i-o oferea Isus. Dar dorea de asemenea și avantajele bogăției sale. Da, dorea viața veșnică. Însă nu voia sacrificiu. În cele din urmă, după ce s-a gândit îndelung, el s-a îndepărtat plin de tristețe. Prețul vieții veșnice părea prea mare.

Tânărul conducător a ajuns o victimă a amăgirii de sine. El nu împlinise toate poruncile, deși așa spunea. Avea un idol căruia i se închina: propria bogăție. El își iubea averea mai mult decât pe Dumnezeu, iubea ceea ce primise mai mult decât pe Dătător.

Mulți se confruntă astăzi cu aceeași alegere. Ei cântăresc cerințele lumii spirituale, care sunt în contrast cu cerințele lumii materiale. Și, la fel ca tânărul conducător, și ei îi întorc spatele lui Isus, spunând: „Nu-I pot sluji Omului acestuia”.³³

O, dacă ar fi fost el în stare să vadă, dincolo de o viață de împlinire a legii, viața de dragoste adevărată pe care i-o oferea Isus, ce diferită ar fi putut fi viața lui!

Acestui conducător i se dăduse mult ca să poată da dovadă de generozitate. La fel este și astăzi. Dumnezeu ne dăruiește talente și ocazii spre a lucra împreună cu El, ajutându-i pe cei săraci și în suferință. Ori de câte ori ne folosim darurile în felul acesta, suntem parteneri cu Dumnezeu în câștigarea altora pentru Hristos. Cei care se bucură de poziții cu o mare influență și de securitate financiară pot crede că prețul urmării lui Isus este prea mare. Dar predarea de sine se află chiar la baza a ceea ce înseamnă să fii urmașul, ucenicul Său. Adeseori, această realitate este exprimată în termeni ce par severi, dar Dumnezeu nu are o altă cale pentru a ne salva, decât să ne despartă de toate lucrurile care până la urmă ne-ar distruge.³⁴

Isus a mai chemat în serviciul Său un om bogat, care a lăsat într-adevăr totul, schimbându-și afacerea profitabilă cu sărăcia și greutățile.³⁵

Nimănui nu-i place „omul cu taxele”. Nici astăzi, nici în Palestina de pe vremea lui Hristos. Acești funcționari publici erau

cei mai detestați dintre toți. Nu numai pentru că strângeau taxele și impozitele (o dureroasă amintire pentru evrei despre cuceritorii lor romani), ci și pentru că acești oameni erau necinstiți. Folosind forța și amenințările, ei se îmbogățeau. Iar când un evreu muncea pentru romani, strângând taxele, el era privit ca aparținând celui mai rău și stricat segment al societății evreiești.³⁶

Matei era unul din mult urâții agenți financiari. Dar într-o zi lucrul acesta s-a schimbat. După ce a chemat două perechi de frați din regiunea Mării Galileii, Petru și Andrei, apoi Iacov și Ioan, Isus l-a chemat și pe Matei să-i fie ucenic. În vreme ce alții îl judecau pe Matei după ocupația sa, Isus i-a citit inima și și-a dat seama că era deschisă. Matei îl auzise pe Isus vorbind și dorea să ceară ajutor, dar se convinsese că Marele învățător niciodată nu l-ar băga în seamă.³⁷

Stând într-o zi la masa lui de vameș, Matei l-a văzut pe Isus apropiindu-se. După numai câteva clipe, el a rămas uimit să-l audă pe Isus spunându-i: „Urmează-Mă”. Matei s-a ridicat de la masă, a lăsat toate așa cum erau, s-a întors și l-a urmat pe Isus. N-a ezitat, n-a pus întrebări, nu s-a gândit nici o secundă la afacerile lui sau la sărăcia pe care avea să o primească în schimb. Pentru Matei, era îndeajuns să fie cu Isus, să-l asculte cuvintele și să lucreze cu El.

La fel s-a întâmplat și cu frații pe care Isus tocmai îi chemase. Petru și Andrei au auzit chemarea Sa, și-au aruncat plasele pe țarm, și-au părăsit barca pescărească și au plecat cu Isus. N-au întrebat cum aveau să-și câștige traiul sau cum aveau să-și întrețină familiile. Ei găseau chemarea de a fi ucenic al lui Isus prea puternică pentru a

se mai gândi sau a amâna. Pur și simplu au ascultat acea chemare și I s-au alăturat lui Isus.

Vestea despre alegerea pe care o făcuse Matei a trezit interes în toată cetatea. Plin de entuziasmul noii sale ucenicii, Matei a căutat cu disperare să-i influențeze și pe foștii lui asociați. Așa că a organizat o petrecere la el acasă și și-a invitat rudele și prietenii. Printre prietenii lui se aflau nu numai vameși, ci și mulți alți oameni cu „o reputație dubioasă”, oameni evitați cu strictețe de vecinii lor mai scrupuloși.

Însă Isus n-a ezitat să accepte invitația, chiar dacă știa că-i va jigni pe conducătorii evrei și că în ochii celorlalți va fi pus într-o poziție îndoielnică. Cu plăcere S-a dus Isus la acel ospăț, unde Matei L-a așezat în capul mesei, în jurul Lui fiind alți vameși necinstiți.³⁸

În timpul ospățului, niște rabini au încercat să-i întoarcă pe noii ucenici împotriva noului lor învățător, întrebându-i: „De ce mănâncă învățătorul vostru cu vameșii și păcătoșii?”. Isus le-a auzit întrebarea și, înainte ca ucenicii Săi să poată răspunde, El i-a provocat pe rabini rostind: „Nu oamenii sănătoși se duc la doctor, ci numai cei bolnavi. Mai bine vă duceți și încercați să pricepeți înțelesul acestor cuvinte: «îndurare vreau, iar nu jertfă». Eu n-am venit să-i chem pe cei neprihăniți. Am venit să-i chem pe păcătoși să se pocăiască.”

Fariseii se pretindeau desăvârșiți spiritual, fără nevoie de un medic spiritual. Ei considerau că vameșii și neamurile erau pe moarte din cauza bolii lor spirituale. De aceea, Isus i-a confruntat pe

acești conducători religioși cu un adevăr evident: de ce n-ar sta El alături de cei care aveau într-adevăr nevoie de ajutorul Lui?39

O religie legalistă nu poate atrage la Isus pe nimeni, niciodată. Este atât de lipsită de dragoste! Posturile și rugăciunea motivate de un spirit de îndreptățire de sine sunt abominabile. Chiar și serviciile divine solemne, ceremoniile religioase, „autoumilierea” publică și sacrificiile impresionante, făcute cu intenția de a dovedi că persoana respectivă „are dreptul” la cer, nu sunt decât o mare înșelătorie. Nimic din ceea ce putem noi face nu ne poate cumpăra vreodată salvarea, mântuirea.40

La o analiză finală, numai atunci când renunțăm la propriile interese putem deveni credincioși, ucenici ai lui Isus. Tânărul conducător bogat nu s-a putut hotărî să facă acest lucru. Matei l-a făcut. Unul dintre ei a făcut alegerea bună; celălalt nu. Matei a fost transformat și a început o viață de slujire plină de bucurie. Celălalt și-a continuat viața lui plină de onoruri omenești și bogăție -- și de goliciune. Unul a găsit viața veșnică; celălalt a pierdut-o. Când renunțăm la propriile interese, Domnul ne insuflă o nouă viață. Numai „burdufurile noi” pot păstra „vinul nou” al unei vieți reînnoite în Hristos.41

Capitolul 6

Răspunsul ține de pământ

Matei 13, 1-9.18-23: În aceeași zi, Isus a ieșit din casă și ședea lângă mare. O mulțime de noroade s-au strâns la El, așa că a trebuit să Se suie să șadă într-o corabie; iar tot norodul stătea pe țarm. El le-a vorbit despre multe lucruri în pilde și le-a zis: „Iată, semănătorul a ieșit să semene. Pe când semăna el, o parte din sămânță a căzut lângă drum și au venit păsările și au mâncat-o. O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult: a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adânc. Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; și, pentru ca n-avea rădăcini, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini: spinii au crescut și au înecat-o. O altă parte a căzut în pământ bun și a dat roadă: un grăunte a dat o sută, altul șaizeci și altul treizeci. Cine are urechi de auzit să audă.

Ascultați dar ce înseamnă pilda semănătorului. Când un om aude Cuvântul privitor la împărăție și nu-l înțelege, vine cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Acesta este sămânța căzută lângă drum. Sămânța căzută în locuri stâncoase este cel ce aude Cuvântul și-l primește îndată cu bucurie; dar n-are rădăcină în el, ci ține până la o vreme; și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el. Sămânța căzută între spini este cel ce aude Cuvântul; dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor îneacă acest Cuvânt și ajunge neroditor. Iar sămânța căzută în pământ bun este cel ce aude Cuvântul și-l

înțelege; el aduce roadă: un grăunte dă o sută, altul șaiszeci, altul treizeci”.

Lângă Marea Galileii se adunase o mare mulțime, dornică să-L vadă și să-L audă pe Isus. Printre cei de acolo se aflau numeroși bolnavi care sperau să fie vindecați. Pentru Isus era o bucurie să-și exercite dreptul de a le reda deplina sănătate.⁴²

Pe măsură ce veneau tot mai mulți oameni și se înghesuiau tot mai aproape, Isus a ajuns până la urmă să nu mai aibă loc pe țărm. Așadar, S-a urcat într-o barcă pescărească și i-a rugat pe ucenici s-o îndepărteze puțin de mal. Apoi, în sfârșit fără să mai fie împiedicat de înghesuială, El a vorbit mulțimii care asculta de pe țărm.

Lângă țărmul lacului se întindea câmpia Ghenezaretului, iar în spatele ei se înălțau dealuri. În ziua aceea, atât la câmp, cât și pe coasta dealurilor, erau mulți lucrători. Unii semănav grâu, alții secerau recoltele semănate mai devreme. Isus, văzând aceste activități, a spus parabola semănătorului.

Evreii din vremea aceea se gândeau numai la un Mesia care avea să le restabilească împărăția pământească. Însă Isus le-a explicat că împărăția Sa nu avea să fie stabilită prin forță, violență sau armament de război. Împărăția Sa va veni numai când un nou principiu surprinzător va găsi un sol fertil în mintea omenească.⁴³

Pentru a pregăti cadrul necesar înțelegerii acestui adevăr, Isus S-a prezentat pe Sine în parabolă nu drept un împărat puternic, ci

drept un umil semănător. În felul acesta, El i-a învățat că aceleași legi care determină semănarea, creșterea și culesul recoltei se aplică și în dezvoltarea vieții noastre spirituale.⁴⁴

Parabola a nedumerit mulțimea. Le-a trezit interesul, dar le-a și spulberat visele. Nici măcar ucenicii n-au reușit să priceapă ideea parabolei. Au venit mai târziu la Isus ca să-L roage să le-o explice.⁴⁵

În cuvintele promisiunii făcute lui Adam și Evei în Grădina Edenului, Isus a semănat sămânța Evangheliei. Iar în cuvintele acestei parabole, El a semănat din nou sămânța Evangheliei. În istorisire, sămânța reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare sămânță conține viață. Și fiecare cuvânt al lui Dumnezeu conține și el viață. Isus a spus: „Oricine aude cuvintele Mele și crede pe Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu cade sub judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5, 24.) Viața lui Dumnezeu se află în fiecare cerință și promisiune a Cuvântului Său. Prin El se împlinește fiecare cerință și fiecare promisiune devine realitate. Astfel că a primi Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă a primi viața și caracterul Său.

Orice sămânță se reproduce pe sine -- și numai pe sine. Dacă semeni semințe, în condiții favorabile, atunci viața specifică din acele semințe va crește. În același fel, dacă semeni cuvintele lui Dumnezeu în viața ta în condiții favorabile, ele vor crește, dezvoltând o viață și un caracter asemănătoare vieții și caracterului lui Dumnezeu.⁴⁶ Filosofia și literatura seculară, indiferent cât de strălucite ar fi, nu pot face acest lucru. Însă, atunci când în sufletul

tău sunt semădate cuvintele lui Dumnezeu, ele dau naștere vieții, vieții veșnice.⁴⁷

Observați că, în parabolă, semănătorul își semăna sămânța. Isus a învățat adevărul pentru că El este adevărul. Propriile Lui gânduri, caracterul și experiența Lui de viață se regăseau în toate învățăturile Lui. Același principiu se aplică ori de câte ori împărtășim și altora Cuvântul lui Dumnezeu. Îi putem învăța în mod eficient numai ceea ce am experimentat noi înșine. Așadar, înainte de a împărtăși vestea bună, trebuie s-o înțelegem noi prin experiență personală.

Istoria semănătorului descrie patru situații contrastante, patru feluri de pământ în care a căzut sămânța. Când semănătorul arunca un pumn de semințe, vântul le putea duce în orice direcție, fie bună, fie rea. Isus a spus parabola pentru ca ascultătorii Săi să înțeleagă faptul că rezultatele sunt determinate exclusiv de starea pământului în care cade sămânța.

Unele semințe au căzut pe cărări bătătorite. Isus a explicat astfel: „Unele [semințe] au căzut pe cărare și au venit păsările și le-au mâncat.” (Matei 13, 4, după New internațional version.) Semințele care au căzut pe cărarea bătătorită sunt un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu care ajunge la o inimă nepăsătoare. Pe cărarea aceasta se circulă mult -- plăceri păcătoase, țeluri egoiste în carieră, excесе lumești. Acestea absorb total timpul și atenția, iar omul nu mai acordă nici o atenție cuvintelor care aduc viața.

La fel cum păsările îndată zăresc și mănâncă semințele

împrăștiate, și ispita vine pentru a ne distrage atenția și a ne face indiferenți. Iar, dacă reacția noastră continuă să fie aceeași, curând inima noastră devine la fel ca acea cărare bătătorită și întărită pe care s-au împrăștiat semințele Evangheliei. Ajunge să fie nereceptivă și împietrită.

Isus a continuat: „Alte semințe au căzut pe un teren pietros, unde n-aveau mult pământ, și au răsărit repede pentru că pământul nu era adânc. Dar, când s-a înălțat soarele, au fost arse de arșiță; și, pentru că nu aveau rădăcină adâncă, s-au vestejit.” (Matei 13, 5.6.)⁴⁸

Dacă semeni semințe într-o jardinieră la fereastră sau într-un ghiveci în care este numai puțin pământ și mai mult pietre, le vei vedea cum încolțesc. Însă, în arșița zilei, dacă nu au rădăcini bine dezvoltate și nu pot avea acces la nutrienți și la umezeala din sol, plantele se ofilesc rapid. Acesta este un simbol al reacției unora când primesc Cuvântul lui Dumnezeu. Ei își mărturisesc un anumit interes, o căutare exterioară după Dumnezeu, dar, la fel ca și tânărul conducător bogat, ei se încred în propriile fapte bune în loc de puterea și autoritatea Domnului. Interesul personal continuă să rămână principiul activ al vieții lor. Poate exista o convingere intelectuală, a minții, precum și acțiune superficială, dar nu există o adevărată convingere a inimii, ceea ce înseamnă că în curând se pierde totul.

Vă amintiți de reacția lui Matei când a auzit cuvintele lui Isus? S-a gândit la invitație, a cântărit prețul și, fără întârziere, s-a ridicat,

a lăsat totul și L-a urmat pe Isus. Dar sămânța care cade în locuri pietroase îi reprezintă pe cei care acționează în grabă. Ei nu cântăresc prețul, ci acționează impulsiv. Nu se consacră pe deplin Domnului Isus sau nu se angajează total să trăiască viața pe care le-o oferă El. Sunt mulțumiți să trăiască sub aparențe exterioare, fără să facă schimbări în obiceiurile lor distructive.⁴⁹

Iar soarele fierbinte al verii, care întărește și ajută la coacerea roadelor plantelor sănătoase, distruge plantele care nu au rădăcini adânci. Unii acceptă Evanghelia ca pe o modalitate de a-și rezolva problemele personale, mai degrabă decât ca pe o eliberare din păcat. Pentru o perioadă ei sunt fericiți, crezând că religia le va rezolva problemele. Și câtă vreme viața se desfășoară lin, ei par să fie creștini consecvenți, însă cad la prima confruntare arzătoare.⁵⁰

Dragostea este principiul guvernării lui Dumnezeu și tot ea trebuie să fie și fundamentul caracterului oricărui creștin. Nimic altceva nu ne poate da puterea de a învinge încercările și ispitele.⁵¹ Iar dragostea aceasta se descoperă în sacrificiu. Planul de mântuire s-a născut din jertfă -- iar jertfa plină de iubire a lui Dumnezeu este nemărginită. Isus a dat totul pentru noi, iar cei care-L primesc vor fi gata să sacrifice totul pentru El.

Isus a mai spus: „Alte semințe au căzut printre spini, iar spinii au crescut și le-au înecat.” (Matei 13, 7.) Nu poți cultiva grâu printre buruieni și spini. Iar semințele dragostei lui Dumnezeu se pot dezvolta numai când orice altceva care „răsare și crește natural” este smuls, îngăduind ca principiul activ din viața ta să fie harul lui

Dumnezeu. Atâta timp cât I se îngăduie Duhului Sfânt să lucreze, caracterele noastre se vor rafina și vom găsi puterea de a smulge obiceiurile care sunt în opoziție cu voia cu Dumnezeu. Acceptarea lui Isus trebuie urmată de modelarea noastră după chipul Său. Acesta este un proces pe care Biblia îl numește sfințire. Cele două trebuie întotdeauna să meargă împreună.

Isus a fost foarte clar când a numit factorii care ne pot împiedica să creștem în El. Unul din factorii pe care i-a identificat El este „grijile lumii”. Aceasta se aplică la toți oamenii, indiferent de situația lor socială. Săracii se tem că nu-și vor putea împlini necesitățile vitale. Bogații se tem că-și vor pierde averile acumulate. Temerile noastre ale tuturor în privința siguranței personale ar trebui să ne conducă la Acela care a promis să ne împlinească toate nevoile, pentru că El Se îngrijește de noi. Nu contează unde lucrăm sau unde ne petrecem timpul, putem deveni atât de absorbiți de îndeletnicirile noastre lumești încât să eliminăm din viața noastră ceea ce este absolut necesar pentru creșterea seminței Cuvântului lui Dumnezeu: timpul pentru a medita la Dumnezeu și la ceruri, timpul pentru rugăciune, timpul pentru a studia Scriptura, timpul pentru a-L căuta și a-I sluji lui Dumnezeu. Zgomotul lumii acoperă glasul Duhului lui Dumnezeu.

După aceea, Isus a vorbit despre caracterul înșelător al bogăției. În loc să considere bogăția drept un dar pe care să-l folosească spre slava lui Dumnezeu și spre ajutorarea semenilor, oamenii o pot folosi ca pe o unealtă pentru a se înălța pe sine. În acest caz, în loc de a dezvolta în caracterul nostru abnegația lui Dumnezeu, noi

dezvoltăm egoismul lui Satana.52

Isus a mai vorbit și despre „plăcerile vieții”. El n-a vrut să spună că nu trebuie să avem nici o bucurie. (La urma urmelor, El și-a început lucrarea în Palestina la un ospăț de nuntă și n-a ezitat să participe la ocazii sociale cum au fost petrecerile date de Matei și de Simon.) Mai degrabă, Isus discută aici pericolul acelor feluri de amuzamente care ne îndepărtează atenția și interesul de la El. El condamnă îngăduința de sine care ne slăbește puterea fizică, ne întunecă mintea și ne amorțește capacitatea de percepție spirituală -- tot ce înăbușă creșterea spirituală.

Semănătorul, a continuat Isus, nu are parte întotdeauna numai de dezamăgiri. Uneori sămânța cade și pe pământ bun, iar el culege o recoltă minunată. „Însă, în ceea ce privește sămânța semănată în pământ bun, este cel care aude cuvântul și-l înțelege.” (Matei 13, 23.) Aceasta nu se referă la o inimă fără păcat, pentru că Evanghelia trebuie predicată celor pierduți. Mai degrabă, inima cinstită se referă la cel care se lasă convins de Duhul Sfânt. El își mărturisește vina; simte că are nevoie de îndurarea și dragostea lui Dumnezeu. Cel care primește Scriptura ca fiind glasul lui Dumnezeu este cel care învață cu adevărat. Îngerii lui Dumnezeu se apropie de cei care caută în umilință călăuzirea divină.53

Dacă inimile noastre devin „pământ bun”, vom alege să ne umplem mintea cu gânduri mărețe, cu gânduri curate. Isus va trăi în noi, făcând să apară roada cea bună a ascultării și faptelor bune. Necazurile și greutățile ne vor ajuta să devenim mai asemănători cu

Hristos, până ce vom căuta din toată inima viața veșnică, chiar și cu prețul pierderii, persecuției sau chiar morții.⁵⁴

În întreaga parabolă a semănătorului, Isus a arătat că rezultatele diferite obținute în urma semănatului se bazează pe receptivitatea solului. În fiecare caz, semănătorul este același, și și sămânța este aceeași. Așadar, în cazul în care Cuvântul lui Dumnezeu nu reușește să dea roade în viața noastră, problema se află în noi. Rezultatele sunt sub controlul nostru. Este adevărat că nu ne putem schimba pe noi înșine; însă avem puterea de a alege, deci noi hotărâm ce anume vom deveni. Dacă experiența voastră a fost cea a unei cărări bătătorite sau a unui pământ pietros, a spinilor și buruienilor, nu trebuie să mai continue în același mod.⁵⁵

Duhul lui Dumnezeu este gata să rupă vechile căi și obiceiuri și să vă dea o viață nouă dacă îngăduiți ca inimile voastre să fie „pământ bun”, adică să fiți ascultători, dar și împlinitori ai Cuvântului Său.

Când sămânța Cuvântului Său își dezvoltă rădăcini adânc în pământul fertil al inimilor voastre, ea va încolți! Prin unirea nevăzută a vieții voastre cu Isus, prin credință, viața voastră spirituală se poate dezvolta. Când Isus seamănă sămânța veștii bune în solul receptiv al inimilor voastre, secerișul va fi bucurie -- bucurie pentru voi și bucurie pentru întreg cerul!⁵⁶

Capitolul 7

Cum să te rogi

Matei 6, 5-15: Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe ce aveți trebuință, mai înainte ca să-i cereți voi. Iată dar cum trebuie să vă rugați: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintească-se Numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin! Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”.

Dumnezeu ne vorbește permanent prin intermediul naturii, prin Scriptură și prin nenumăratele Sale intervenții providențiale, însă acestea nu sunt suficiente pentru a ne păstra într-o strânsă relație cu El. Avem nevoie de asemenea să și stăm de vorbă cu El. Rugăciunea

înseamnă să ne deschidem inima în fața lui Dumnezeu întocmai cum facem în fața unui prieten. Rugăciunea nu-L coboară pe Dumnezeu la noi; ci ne ridică pe noi la El.

Pe când a trăit pe pământ, Isus i-a învățat pe ucenicii Săi cum să se roage. Le-a spus să-I vorbească lui Dumnezeu despre nevoile lor și să-I împărtășească încercările și greutățile prin care treceau. Isus vorbea din experiență. Tot ceea ce îndura El zi după zi, înconjurat de păcat, împărtășea cu Tatăl Său. Astfel găsea El mângâiere și puterea să continue. Dacă Isus însuși a simțit această nevoie de a Se ruga în mod regulat, constant, cu cât mai mult avem nevoie noi să facem astfel.⁵⁷

Să nu ezitați niciodată să vă rugați, căci rugăciunea este cheia ținută în mâna credinței, cheie care descuie vistieria cerului. Fără rugăciune regulată, suntem în pericol de a deveni nepăsători și de a ne rătăci.

Există niște condiții pentru a ne putea aștepta ca Dumnezeu să audă și să răspundă la rugăciunile noastre. Pentru început, trebuie să simțim nevoia după ajutorul Său. Nu putem primi binecuvântările lui Dumnezeu decât dacă inimile noastre sunt deschise la influența Duhului. Biblia spune: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide ușa.” (Matei 7, 7, după New internațional version.)

Apoi, avem nevoie de credință. Isus le-a spus ucenicilor: „Orice veți cere în rugăciune să credeți că ați și primit și va fi al

vostru.” (Marcu 11, 24, după New internațional version.) Chiar atunci când nu primim exact lucrurile pentru care ne rugăm, avem nevoie să credem; avem nevoie de credință. Când se pare că rugăciunile voastre nu primesc nici un răspuns, nu renunțați! Credeți, încredeți-vă în promisiune, iar răspunsul va veni. Dumnezeu este prea înțelept pentru a face o greșeală și prea bun pentru a reține de la noi orice ar fi spre binele nostru suprem.⁵⁸

Când venim să cerem o binecuvântare de la Dumnezeu, trebuie să avem în inimă un spirit de iertare. Isus ne reamintește acest lucru în rugăciunea Sa model, spunând: „Iartă-ne datoriile, așa cum și noi i-am iertat pe datornicii noștri.” (Matei 6, 12, după New internațional version.) Dacă așteptăm ca rugăciunile noastre să fie auzite, trebuie să-i iertăm pe ceilalți în același fel și în aceeași măsură în care sperăm să fim și noi iertați.⁵⁹

Rugăciunea de fiecare zi, continuă, ne păstrează viața unită cu Dumnezeu, deci nu trebuie să permitem niciodată nici unui lucru să întrerupă această legătură prin rugăciune. Rugați-vă împreună cu alții, rugați-vă alături de familie, dar, mai presus de orice, luați-vă timp pentru rugăciunea personală, în particular, căci ea este însăși viața, circulația sangvină a sufletului vostru.⁶⁰

Despre ce să-I vorbiți lui Dumnezeu în rugăciunile voastre personale? Despre orice, despre toate! Despre dorințele și nevoile voastre, despre fericirea și tristețea voastră, despre probleme și temeri -- spuneți-I-le pe toate lui Dumnezeu. El nu va considera niciodată drept povară nici un cuvânt, nici o cerere pe care i-o

adresați, indiferent de cât de lungi sau cât de dese sunt rugăciunile voastre. (Steps to Christ, 97)

Cu siguranță că nimic nu este prea mare pentru El; țineți minte, El susține toate lumile din univers. Nimic nu este prea mic pentru interesul și dorința Sa de a vă ajuta. Dacă este ceva ce vă preocupă, atunci Îl preocupă și pe El.

Isus spune: „Voi face tot ce cereți în Numele Meu.” (Ioan 14, 13.) A te ruga în Numele lui Isus înseamnă mai mult decât doar a-I menționa Numele la începutul sau sfârșitul unei rugăciuni. Înseamnă să te rogi în spiritul lui Isus, crezând în promisiunile Lui, bazându-te pe harul Lui și acționând în felul în care ar dori El însuși să acționăm.

Dumnezeu nu ne cere să devenim pustnici sau călugări și să ne retragem din lume. El ne cheamă să trăim la fel ca Isus, alternând viața pe „muntele singurătății și păcii” cu cea în mijlocul mulțimii, unde trăim, studiem și muncim în fiecare zi. Rugăciunile persoanei care nu face altceva decât să se roage vor înceta curând să aibă un înțeles, un sens.

Dacă ar fi să vorbim cu Dumnezeu de fiecare dată când El își arată grija pentru noi, nici nu ne-am mai opri din rugăciune toată ziua! Vorbim despre viața noastră cu prietenii noștri pentru că aceasta este ceea ce ne interesează. Vorbim despre prietenii noștri pentru că îi iubim. Ei bine, avem motive infinit mai importante de a-L iubi pe Dumnezeu, față de a-i iubi pe prietenii noștri, așa că ar

trebui să fie cel mai natural lucru din lume să-L punem pe El pe primul loc în gândurile noastre, să vorbim despre bunătatea Lui și să împărtășim și altora cum lucrează puterea Lui în viața noastră.

Timpul nostru devoțional nu trebuie rezervat doar pentru a cere. Când ne rugăm, avem nevoie să ne luăm timp ca să ne exprimăm mulțumirile pentru modul în care ne-a condus și ne-a binecuvântat Dumnezeu. Dumnezeu este ca un Tată foarte iubitor și plin de îndurare. Din acest motiv, nu trebuie să se considere niciodată că a-I sluji este o datorie plictisitoare și dificilă. Aceasta trebuie să devină plăcerea și inspirația noastră. În timpul vostru personal de rugăciune, gândiți-vă la crucea Lui, la dragostea și jertfa Lui și atunci veți începe să vă exprimați mulțumirea și lauda pentru minunatul dar pe care vi l-a făcut. Veți ști că Isus vă iubește și Se îngrijește de voi și vă veți putea vedea cu entuziasm de treburile de zi cu zi (Steps to Christ, 100, 2.), știind că Isus Se așteaptă să vă însoțească în calitate de Prieten -- cel mai bun Prieten al vostru.⁶¹

Capitolul 8

Cum să ai credință

Matei 13, 31.32: Isus le-a pus înaintea o altă pildă și le-a zis: „împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele; dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui”.

Matei 17, 14-17: Când au ajuns la norod, a venit un om, care a căzut în genunchi înaintea lui Isus și I-a zis: „Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic și pătimește rău: de multe ori cade în foc și de multe ori cade în apă. L-am adus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece”. „O, neam necredincios și pornit la rău!”, a răspuns Isus. „Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l aici la mine”.

Toată lumea vrea să aibă pace sufletească. Dar știți că n-o puteți nici cumpăra, nici câștiga. Ce ușurare să descoperi că o poți primi în dar! Nu contează ce păcate, ce răutăți au existat în vechiul vostru mod de viață, căci, atunci când le mărturisiți lui Isus, El le va ierta pe toate, vă va da o inimă nouă (pentru a folosi metafora Bibliei) și vă va da ocazia să o luați de la început. El vă dă într-adevăr o a doua șansă reală, fiindcă tocmai aceasta este ceea ce a promis.

Câtă vreme a fost pe pământ, Isus ne-a învățat că darurile pe care ni le promite sunt ale noastre dacă doar credem. El i-a vindecat pe mulți de bolile și handicapurile lor, atunci când și-au pus încrederea în puterea Lui. Acest ajutor în domeniul fizic le-a dat convingerea că se puteau încrede în El pentru un miracol asemănător și în domeniul spiritual.

Vă amintiți istoria paralticului de la Bethesda? Omul acesta era neajutorat; nu-și mai folosise membrele de 38 de ani. Și totuși, Isus pur și simplu i-a spus: „Ridică-te, ia-ți patul și du-te acasă.” (Matei 9, 6.) Sărmanul om ar fi putut veni cu tot felul de argumente, ca motiv că nu putea face acest lucru, pe baza experienței sale de 38 de ani, însă el l-a crezut pe Isus, a crezut că poate să umble. A luat hotărârea să încerce. Iar, în clipa în care a luat decizia să fie deschis la cuvintele lui Isus, Dumnezeu i-a dat și puterea! A umblat!⁶²

La fel este și în cazul unei minuni spirituale. Nici unul din noi nu putem face nimic prin propriile noastre puteri în privința păcatelor noastre din trecut. Nu ne putem schimba inima și nu ne putem face câtuși de puțin mai buni. Însă Dumnezeu promite să facă El lucrul acesta pentru noi, prin Isus. Tot ce ne cere este să credem în promisiunea Sa, să cerem iertare pentru păcatele noastre și să ne consacram Lui. Cu alte cuvinte, noi luăm o hotărâre; ne folosim voința. Iar în clipa în care credem -- că suntem iertați și curățați -- Dumnezeu chiar împlinește acest lucru. Așa că mai gândiți-vă la omul acela paralizat. El a fost vindecat. Și același lucru ni se poate întâmpla și nouă, din punct de vedere spiritual, dacă doar credem.

Nu așteptați să vă simțiți bine în urma hotărârii luate. Spuneți-vă: „Cred; așa este, pentru că așa a promis Dumnezeu”. Apoi nu vă mai întoarceți niciodată! Din ziua aceea veți fi o altă persoană, un om nou.⁶³

Vedeți, odată ce v-ați dat astfel lui Isus și L-ați acceptat ca Mântuitor al vostru, El vă vede ca fiind pe deplin buni, oricât de păcătoasă ar fi fost viața voastră. De fapt, din perspectiva Lui, din clipa aceea caracterul lui Isus stă în locul caracterului vostru. El vă vede ca și cum n-ați fi păcătuit niciodată. Ce dar!⁶⁴

Pe măsură ce trece timpul, s-ar putea să vă confrunțați cu îndoiala că această promisiune este destinată altcuiva, nu vouă. În asemenea momente, îngerii lui Dumnezeu vă vor înconjura, aducându-vă harul și puterea Lui și reamintindu-vă că nu există nici un păcat pe care El să nu-L poată ierta dacă vă pocăiți și îl mărturișiți.⁶⁵

Capitolul 9

Pregătirea pentru moarte

Luca 22, 39-42: După ce a ieșit afară, S-a dus, ca de obicei, în Muntele Măslinilor. Ucenicii Lui au mers după El. Când a ajuns la locul acela, le-a zis: „Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită”. Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat și a început să Se roage, zicând: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta”.

Alături de ucenicii Săi, Isus se apropia încet de Ghetsemani. Luna din seara aceea de Paște strălucea pe cerul fără nori. Corturile pelerinilor care veniseră la Ierusalim pentru sărbătoare erau învăluite de tăcere.

Mai devreme, Isus discutase multe cu ucenicii, dar, pe măsură ce se apropiau de Ghetsemani, în mod straniu El devenea din ce în ce mai tăcut. Deseori venise în locul acela, pentru a medita și a Se ruga, dar niciodată mai înainte nu mai avusese inima atât de tulburată ca în seara aceasta. Părea să fi pierdut susținerea Tatălui Său, căci se apropia de clipa în care avea să poarte păcatele lumii. Ucenicii nu se puteau împiedica să observe marea schimbare care se petrecuse cu învățătorul lor.

În apropiere de intrarea în grădină, Isus S-a despărțit de majoritatea ucenicilor, cerându-le să se roage pentru El și pentru ei

înșiși. Apoi, însoțit de Petru, Iacov și Ioan, a intrat în grădină, unde le-a cerut și acestora să se roage. A mai făcut cu greutate câțiva pași, putând fi încă văzut și auzit de ei, și S-a prăbușit la pământ. Ca ființă omenească, El începuse să sufere consecințele păcatului omenirii.⁶⁶

Cu trei ani mai înainte, Isus și Satana se întâlniseră în pustie într-o confruntare pe viață și pe moarte, la începuturile lucrării publice a lui Isus, iar atunci El câștigase biruința. Acum, ispitorul vine pentru un teribil asalt final. El riscă totul. Dacă dă greș de data aceasta, speranța lui de a deveni stăpânul lumii se va spulbera. În agonia Sa, Isus Se prinde de pământul rece, ca și cum aceasta ar putea să-L ajute să nu fie despărțit de Tatăl, iar de pe buzele Sale iese un strigăt: „Tată, dacă este cu putință, lasă paharul acesta să treacă de la Mine; totuși, nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu.” (Matei 26, 39.)

Orice ființă omenească dorește simpatie atunci când suferă. Isus tânjea și El după simpatie. În ceasul acela de agonie supremă, El S-a îndreptat spre ucenici pentru mângâiere. El îi susținuse întotdeauna în necazurile lor și dorea fierbinte să știe că acum se rugau și ei pentru El. S-a îndreptat cu un mers șovăitor spre locul în care îi lăsase, dar numai pentru a-i găsi dormind pe toți trei. Mai devreme, când îi avertizase despre confruntarea ce urma, ei Îl asiguraseră cu toții că pentru El ar primi oricând cu bucurie închisoarea sau moartea. Petru adăugase că, și dacă toți ceilalți ar cădea, el nu va cădea.⁶⁷

Cu o tristețe de nespus, Isus i-a trezit pe ucenicii adormiți.

Adresându-i-se lui Petru, Isus I-a întrebat: „N-ați putut să mă ajutați nici vreme de un ceas? Sunteți așa de dornici s-o faceți, dar și așa de slabi”. Plin de durere, El S-a întors apoi să continue singur lupta; de pe frunte au început să-i curgă broboane mari de sânge, care cădeau pe pământ, amestecându-se cu rouă.

S-a dus din nou, pentru a doua oară, și S-a rugat: „Tată, dacă paharul nu poate să treacă fără să-l beau, făcă-se voia Ta.” (Matei 26, 42.) Prima reacție a celor trei ucenici a fost să alerge lângă Isus, dar s-au gândit că trebuie să facă ceea ce îi rugase El. Așadar, s-au rugat, după care au adormit din nou. Mai târziu, Isus S-a apropiat de ei a doua oară și i-a găsit dormind. S-au trezit când a venit El, dar în fața Lui au rămas fără cuvinte. La vederea frunții Sale pe care șiroia sângele, au fost copleșiți de frică, neputând înțelege ce se petrecea.⁶⁸

Întorcându-Se la locul agoniei Sale, Isus S-a rugat din nou pentru propriul Său suflet ispitit și chinuit. Ce clipă fără seamăn! Destinul întregii lumi era pe punctul de a fi hotărât. În balanță atârna viitorul omenirii. Chiar atunci Isus ar fi putut refuza să ia locul omenirii vinovate. Nu era încă prea târziu pentru a lăsa totul în urmă. El ar fi putut să părăsească lumea în păcătoșenia ei și să Se întoarcă la Tatăl Său din ceruri. Însă, iarăși și iarăși -- da, de trei ori -- Isus S-a rugat Tatălui: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă”.⁶⁹

Îngerii urmăreau agonia lui Isus. Ei au văzut legiunile puterilor satanice înconjurându-L. Cerul tăcea; în acele momente solemne nu se mai putea cânta. Îngerii priveau cum Tatăl își retrăgea dragostea

de la Fiul Său prea iubit. Lumile necăzute urmăreau cu cel mai mare interes cum se îndrepta conflictul de pe pământ de punctul său culminant.

După un timp, cu toate că agonia Sa nu se sfârșise, adâncă depresie și descurajarea lui Hristos au încetat, iar El, cu pacea înscrisă pe chipul pătat de sânge, S-a ridicat să înfrunte Calvarul.

Când S-a întors la locul unde dormeau toți ucenicii, Isus și-a dat seama că se apropia o gloată și și-a trezit prietenii, anunțând sosirea trădătorului. Stând în fața ucenicilor, Isus a înfruntat gloata și a întrebat: „Pe cine căutați?”. Când ei I-au replicat: „Pe Isus din Nazaret”, Isus le-a răspuns: „Eu sunt Acela”.

Pe când vorbea, între El și gloată s-a așezat un înger. O strălucire divină a iluminat chipul lui Isus și o siluetă ca de porumbel L-a umbrit. La vederea acestora, agresorii criminali s-au retras împleticindu-se. Preoții, bătrânii, soldații -- până și Iuda -- au căzut la pământ.

În clipa aceea, Isus ar fi putut să Se salveze cu ușurință, dar El a rămas pe loc chiar dacă acuzatorii Săi îi zăceau la picioare. Ucenicii priveau scena în tăcere, minunându-se.

Apoi tabloul s-a schimbat iute. Când îngerul s-a retras, iar slava lui s-a stins în noapte, soldații, preoții și Iuda s-au ridicat și L-au înfruntat pe Isus. Rușinați de slăbiciunea lor și temându-se că Isus ar fi putut scăpa, au spus din nou că îl voiau pe Isus din Nazaret, la

care Isus le-a răspuns: „V-am spus că Eu sunt Acela. Deci, dacă pe Mine Mă căutați, lăsați-i pe aceștia să plece.” (Ioan 18, 8.) în seara aceea, El văzuse atâtea dovezi ale slăbiciunii credinței prietenilor Săi și voia să-i protejeze de noi ispite și de judecată.

„Trădătorul le dăduse un semn, spunând: «Cel pe care-L voi săruta, Acela este Omul; arestați-L!»” (Matei 26, 48.) Timp de câteva momente, Iuda a pretins că nu are nici o legătură cu gloata. Apropiindu-se de Isus, el îi ia mâna și rostește: „Salutare, Rabbi!”, după care îl sărută în mod repetat, pretinzând că plânge pentru că Isus Se află în pericol. Însă Isus îi spune: „Iuda, cu un sărut îl trădezi Tu pe Fiul Omului?” (Luca 22, 48.) Dacă ar fi fost cu puțință ca vreun lucru să trezească atunci conștiința lui Iuda, atunci numai aceste cuvinte ar fi putut-o face. Trist este că el a rămas sfidător, fără să dea nici un semn de pocăință pentru oribila lui trădare.⁷⁰

„Atunci Isus le-a spus mai marilor preoților, ofițerilor poliției din Templu și bătrânilor care veniseră după El: «Ați venit cu săbii și bâte, ca și cum aș fi un tâlhar? Când am fost cu voi în Templu zi de zi, n-ați pus mâna pe Mine. Dar acesta este ceasul vostru și al puterii întunericului!»” (Versetele 52, 53, după New Revised Standard Version.)

Ucenicii au fost îngroziți văzând că Isus îngăduie să fie luat și legat. Nu puteau înțelege și-L învinovăteau pe El pentru că Se supunea gloatei. În clipa aceea de frică teribilă, Petru le-a propus să se salveze singuri. Urmându-i sugestia, „toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.” (Matei 26, 56.)⁷¹

Capitolul 10

Cruda răstignire

Ioan 19, 13-30: „Când a auzit Pilat aceste vorbe, a scos pe Isus afară; și a șezut pe scaunul de judecător, în locul numit «Pardosit cu pietre», iar evreiește: «Gabata». Era ziua Pregătirii Pastelor, cam pe la ceasul al șaselea. Pilat a zis iudeilor: «Iată împăratul vostru!» Dar ei au strigat: «Ia-L, ia-L, răstignește-L! „Să răstignesc pe împăratul vostru?”», le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul!” Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus și L-au dus să-L răstignească. Isus, ducându-și crucea, a ajuns la locul zis al „Căpâțanii”, care în evreiește se cheamă „Golgota”. Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul deoparte și altul de alta, iar Isus la mijloc. Pilat a scris o însemnare, pe care a pus-o deasupra crucii; și era scris: „Isus din Nazaret, împăratul iudeilor.” Mulți din iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate: era scrisă în evreiește, latinește și grecește. Preoții cei mai de seamă ai iudeilor au zis lui Pilat: „Nu scrie «Împăratul iudeilor». Ci scrie că El a zis: «Eu sunt Împăratul iudeilor.»” „Ce am scris am scris”, a răspuns Pilat. Ostașii, după ce au răstignit pe Isus, I-au luat hainele și le-au făcut patru părți, câte o parte pentru fiecare ostaș. I-au luat și cămașa, care n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos. Și au zis între ei: „Să n-o sfâșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie...” Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinescă Scriptura, care zice: „Și-au împărțit hainele Mele între

ei și pentru cămașa Mea au tras la sorți”. Iată ce au făcut ostașii. Lângă crucea lui Isus, stătea mama Lui și sora mamei Lui, Maria, nevasta lui Clopa, și Maria Magdalena. Când a văzut Isus pe mamă-Sa, și lângă ea pe ucenicul pe care-l iubea, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi, a zis ucenicului: iată mama ta!» și din ceasul acela ucenicul a luat-o la el acasă. După aceea, Isus, care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să împlinească Scriptura a zis: «Mi-e sete». Acolo era un vas plin cu oțet. Ostașii au pus într-o ramură de isop un burete plin cu oțet și I l-au dus la gură. Când a luat oțetul, a zis: «S-a isprăvit!». Apoi și-a plecat capul și și-a dat duhul”

Pe măsură ce se răspândeau în Ierusalim veștile despre soarta lui Isus, o mare mulțime s-a adunat și îl urma pe drumul către Calvar. Când a intrat pe poartă în curtea lui Pilat, I-au așezat pe umerii loviți și însângerați crucea care fusese făcută pentru Baraba. Însă greutatea crucii era mai mult decât putea duce Isus. El nu mai mâncase de la Cina luată împreună cu ucenicii Săi, în seara zilei de joi. Se luptase cu Satana în Ghetsemani, suferise trădarea lui Iuda, îi văzuse pe ucenici părăsindu-L și fugind, stătuse înaintea lui Ana, Caiafa, Pilat și Irod și îndurase de două ori biciuirea. Când I-au așezat crucea pe umeri, Isus S-a prăbușit. Era mai mult decât putea îndura o ființă omenească.

Maria, însoțită de Ioan, L-a văzut pe Fiul ei prăbușindu-Se. Ar fi dorit atât de mult să ia în mâinile ei capul Său rănit și să-I șteargă fruntea care Se odihniase odinioară la sânul ei. Dar nu putea face nimic.

În clipa aceea, un cirenian, Simon, venind de la țară, s-a trezit înconjurat de mulțime. A auzit strigătul batjocoritor: „Faceți loc pentru împăratul iudeilor!”. Uimit de incredibila cruzime și ostilitate, el s-a oprit pentru a-și exprima compasiunea pentru Isus. Soldații l-au apucat, i-au așezat crucea lui Isus pe umeri și l-au forțat s-o ducă până la Calvar. Tot restul vieții sale și-a amintit Simon de aceasta, ca de un privilegiu care l-a condus să ia crucea lui Hristos de bună voie.

Femeile din mulțime priveau scena cu mare interes. Unele dintre ele îl văzuseră pe Isus când îi aduseseră la El pe cei dragi ca să-i vindece. Erau uluite de ura arătată de mulțimea furioasă, căci inimile lor erau zdrobite de compasiune pentru El. Când Isus a căzut sub cruce, pierzându-și cunoștința, femeile au gemut și au strigat pline de milă. Pe când își continua drumul Împleticindu-Se, Isus n-a băgat în seamă decât planșetele lor pline de jale. În ciuda suferinței cumplite pe care o simțea purtând păcatele întregii lumi, El le-a privit cu compasiune pe aceste femei. Ele nu făceau parte dintre ucenicii Săi. Nu plâneau pentru El ca Fiu al lui Dumnezeu, dar își arătau deschis simțămintele de milă față de El. Isus a observat acest lucru. Cu toate că le aprecia compasiunea, simțea o mult mai mare grijă pentru viitorul lor. Unde aveau să fie ele în veșnicie?

Ajungând la locul execuției, cei trei prizonieri au fost legați de instrumentele torturii. Amândoi tâlharii au opus rezistență și au trebuit răstigniți cu forța pe crucile lor, dar Isus nu s-a opus deloc. Maria, susținută de Ioan, privea, sperând ca Isus să-și arate în vreun fel puterea și să Se elibereze. În același timp, i-au venit în minte

cuvintele rostite de Isus, când El descriesese chiar scena la care era acum martoră.

În mintea Mariei se învâlmășeau multe întrebări. Va îngădui Fiul ei, care înviase morții, să fie răstignit? Va trebui ea să renunțe la credința în mesianitatea Lui? Oare nu se putea în nici un fel să ajungă la El ca să-i aline cât de puțin suferința? Ea a urmărit fiecare etapă a crudului proces, până i-a văzut pe soldați luându-I mâinile lui Isus și străpungându-I-le cu piroane. La aceasta, a leșinat și a trebuit să fie dusă de acolo.

În tot timpul acestui chin, Isus n-a rostit nici un singur cuvânt prin care să Se plângă. El a rostit numai această rugăciune plină de compasiune: „Tată, iartă-i; căci nu știu ce fac.” (Luca 23, 34.) Rugăciunea pe care a făcut-o El în ziua aceea se referea la toți oamenii din lume, de la creațiune la sfârșitul timpului. Noi toți purtăm vina pentru răstignirea lui Isus, însă El ne oferă iertarea, astfel încât acum putem simți pacea și putem cere împlinirea promisiunii Lui: viața veșnică.

După ce L-au pironit pe Isus pe cruce, soldații au ridicat-o și au trântit-o violent la locul ei. Aceasta I-a provocat lui Isus cea mai intensă suferință fizică. Deasupra capului Său au bătut în cuie un semn, pe care scria în evreiește, în greacă și în latină: „Isus din Nazaret, împăratul iudeilor”. În mod providențial, prin semnul acela, mii de vizitatori care veniseră la Ierusalim din țările din jur pentru sărbătoarea Paștelui au auzit adevărul despre Isus pentru întâia dată.⁷²

Ca un mic gest de omenie, li s-a îngăduit soldaților romani să le dea victimelor răstignite un drog, pentru a le micșora (The Desire of Ages 745.1) puțin teribila suferință. Totuși, când I-au oferit și lui Isus, El a gustat și a refuzat să bea. Nu voia ca mintea să-I fie astfel întunecată. Mintea trebuia să-I rămână limpede, ca să poată găsi puterea de a Se ține strâns de Dumnezeu prin credință.

Ceasurile treceau, iar batjocura continua. Conducătorii religioși s-au alăturat mulțimii, râzând de Isus cu batjocuri pline de cruzime: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe cruce”. „I-a salvat pe alții; dar nu Se poate salva pe Sine.” (Matei 27, 40.42, după New Revised Standard Version.) Batjocurile lor cuprindeau un crud adevăr -- Isus ar fi putut coborî de pe cruce, însă, dacă ar fi făcut astfel și S-ar fi salvat pe Sine, nu i-ar mai fi putut salva pe păcătoși.

În agonia Sa, Isus a găsit mângâiere într-o scurtă discuție, inițiată de cererea tâlharului pocăit de lângă El. Când soldații i-au legat pe crucile lor, amândoi tâlharii L-au ridiculizat pe Isus, dar, pe măsură ce treceau ceasurile, cu unul dintre ei s-a petrecut o schimbare. Omul acesta nu era un criminal înrăit. El văzuse mai demult lucrarea lui Isus și fusese convins de cele auzite. Însă convingerile i-au fost slăbite de acuzațiile preoților. Conducătorii săi prost aleși, el s-a afundat într-o viață de păcat, care a dus la arestarea, judecarea și condamnarea lui la moarte.

În vreme ce majoritatea oamenilor aflați la Calvar îl batjocureau pe Isus, erau și câțiva care auziseră și și-au amintit

cuvintele și faptele Lui pline de compasiune și care îi luau apărarea. Auzindu-i vorbind pe oamenii aceștia, convingerile de mai înainte ale tâlharului au renăscut. Întorcându-se spre celălalt tâlhar, l-a întrebat: „Nu te temi de Dumnezeu, văzând că suferi și tu aceeași soartă?”. Tâlharii pe moarte nu mai aveau de ce să se teamă din partea oamenilor, dar din partea lui Dumnezeu și a judecății? Tâlharul pocăit a spus, printre gemete, că ei doi suportau consecințele vieților lor criminale, însă, uitându-se la Isus, a exclamat: „Omul acesta n-a făcut nici un rău!” (Luca 23, 41.)

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se risipeau îndoielile. El și-a reamintit tot ce auzise despre Isus, și-a adus aminte de cei pe care îi vindecase El, de cei cărora le iertase păcatele. Tâlharul i-a privit pe prietenii lui Isus care plângeau la picioarele crucii, a citit semnul de deasupra capului Lui și, încet, încet, Duhul Sfânt a legat între ele toate dovezile. Tâlharul a recunoscut în Isus pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Într-un ciudat amestec de speranță și teamă, el s-a întors spre Isus și l-a implorat: „Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta.” (Versetul 42.) Pe dată, a auzit această uimitoare asigurare: „Vei fi cu Mine în rai.” (Versetul 43.)

Privind și El la mulțimea de jos, Isus a observat-o pe mama Sa și pe Ioan. Simțind că sfârșitul lui Isus era aproape, Ioan o adusese înapoi la cruce. Pe când Se apropia de moarte, Isus S-a gândit la nevoile mamei Sale. Privindu-i chipul schimonosit de durere și uitându-se apoi la Ioan, El i-a spus: „Acesta este fiul tău”. Apoi i-a încredințat-o lui Ioan: „Aceasta este mama ta!”. Ioan a înțeles pe

deplin semnificația acestor cuvinte și a luat-o pe Maria acasă la el, unde i-a purtat de grijă pentru tot restul vieții ei.

În timpul cât a purtat povara îngrozitoare a vinei lumii întregi, Isus a fost lipsit de prezența Tatălui Său. Această teribilă privare, tocmai în clipele Sale de cea mai cumplită agonie, I-au străpuns inima cu o durere pe care nici o ființă omenească nu o poate înțelege. Durerea despărțirii de Tatăl Său puse în umbră până și durerea fizică atât de mare. În decursul acestor ceasuri de singurătate, Isus S-a temut că păcatul era atât de dezgustător pentru Tatăl încât va fi despărțit pentru totdeauna de El. La urmă, simțământul mâniei teribile a Tatălui împotriva păcatelor lumii, pe care Isus le purta ca înlocuitor al nostru, I-au frânt inima. În ceasurile acestea, Isus a simțit același chin pe care îl va simți fiecare păcătos nepocăit la sfârșitul vremurilor, când îndurarea lui Dumnezeu va fi fost retrasă din lume.

Până și soarele a refuzat să fie martor la scena aceea tragică. La miezul zilei, întunericul a învăluit crucea timp de aproape trei ceasuri. Întunericul supranatural era din când în când străpuns de fulgere, care luminau crucea și pe Răstignit. Din cauza acestor manifestări ale naturii, stranii și fără explicație, conducătorii religioși, călăii și gloata și-au închipuit că sosise clipa pedepsirii lor pentru cele ce făcuseră. Apoi, pe la 3:00, L-au auzit strigând pe Isus: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” (Matei 27, 46.)

Imaginați-vă scena. Fiul fără păcat al lui Dumnezeu atârână,

muribund, pe o cruce. Spatele îi este sfârtecat, căci a fost biciuit de două ori. Mâinile Lui, cu care neconținut îi binecuvântase pe oameni, sunt acum pironite pe lemn. Picioarele Lui, care umblaseră neobosite pentru a împlini o misiune de iubire, sunt și ele pironite. Fruntea împărătească îi este străpunsă de spinii ce alcătuiesc o cunună a batjocurii. Și El suferă toate acestea fără sprijinul prezenței Tatălui Său. Niciodată să nu uiți că pentru tine S-a învoit Isus să poarte această incredibilă povară de vinovăție! El a murit ca să deschidă porțile Paradisului pentru tine!

Târziu, în după-amiaza aceea însângerată de vineri, se aude o voce dinspre crucea aflată în mijloc. Rostind cuvintele cu o perfectă limpezime, ca să poată auzi toți cei aflați la Calvar, Isus a anunțat: „S-a sfârșit!” (Ioan 19, 30.) Și a adăugat: „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez Duhul.” (Luca 23, 46.) În clipa aceea, o lumină puternică a înconjurat crucea, iar chipul lui Isus a strălucit ca soarele. Apoi, capul I-a alunecat ... și a murit.⁷³

Capitolul 11

Măreața înviere

Ioan 20, 1-17: În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis de dimineață la mormânt, pe când era încă întuneric; și a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt. A alergat la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus, și le-a zis: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus”. Petru și celălalt ucenic au ieșit și au plecat spre mormânt. Au început să alerge amândoi împreună. Dar celălalt ucenic alerga mai repede decât Petru și a ajuns cel dintâi la mormânt. S-a plecat și s-a uitat înlăuntru, a văzut fâșiile de pânză jos, dar n-a intrat. Simon Petru, care venea după el, a ajuns și el, a intrat în mormânt și a văzut fâșiile de pânză jos. Iar ștergarul care fusese pus pe capul lui Isus nu era cu fâșiile de pânză, ci făcut sul și pus într-un alt loc, singur. Atunci celălalt ucenic, care ajunsese cel dintâi la mormânt, a intrat și el; și a văzut și a crezut. Căci tot nu pricepeau că, după Scriptură, Isus trebuia să învie din morți. Apoi ucenicii s-au întors acasă. Dar Maria ședea afară lângă mormânt și plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus; unul la cap și altul la picioare. „Femeie” i-au zis ei, „pentru ce plângi?”. Ea le-a răspuns; „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus”. După ce a zis aceste vorbe, s-a întors și a văzut pe Isus stând acolo în picioare; dar nu știa că este Isus. „Femeie”, i-a zis Isus, „de ce plângi? Pe cine cauți?”. Ea a crezut că este grădinarul și I-a zis: „Domnule, dacă L-ai luat,

spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau”. Isus i-a zis: „Marie!”. Ea s-a întors și I-a zis în evreiește: „Rabuni!”, adică „Învățătorule!”. „Nu mă ține”, i-a zis Isus; „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru”.

Ceasurile nopții de sâmbătă au trecut în tăcere, până la ora cea mai întunecată dintre toate, chiar înainte de zorii zilei. În tot acest timp, Isus zăcea în mormânt, ca ostatic al morții. Piatra cea mare stătea neclintită la locul ei, sigiliul roman era neatins, iar gărzile romane continuau să stea de pază. Deodată, la apropierea unui înger din cer, înconjurat de slava lui Dumnezeu, un mare cutremur a zguduit pământul. Toți soldații au căzut de parcă ar fi fost morți.

Garda a văzut cum a fost rupt sigiliul oficial al Romei, cu care era sigilat mormântul, când îngerul a rostogolit lespedeza grea de parcă ar fi fost o pietricică. Apoi au auzit cum îngerul rostea la intrarea în peșteră: „Fiul lui Dumnezeu, ieși! Tatăl Tău Te cheamă.” Isus S-a ridicat îndată, a ieșit din mormânt și a spus: „Eu sunt învierea și viața”.

Printre zguduitorile pământului, lumina fulgerelor și bubuitul tunetelor, ochii soldaților au rămas ațintiți asupra chipului radios al lui Hristos. Oare era Același cu Cel pe care-L văzuseră arestat și stând fără să opună nici un fel de rezistență, în sala de judecată, înaintea lui Pilat și Irod? Cel pentru care împletiseră o cunună de spini? Cel al cărui spate fusese sfârtecat de bici? Cel pe care-L răstigniseră pe cruce? Cel de care-și bătuseră joc? Cel pe care îl

insultaseră preoții, spunând în timp ce clătinau ironic din cap: „Pe alții i-a salvat; dar pe Sine nu Se poate salva!” (Matei 27, 42)?⁷⁴.

Plini de uimire și teamă, soldații știau că nimic nu-L mai putea ține pe Isus în captivitatea morții. Chiar dacă ar fi îngrămădit munți peste munți peste mormântul Său, Isus ar fi ieșit totuși viu din el!

Când slava îngerilor s-a contopit cu primele licăriri ale zorilor, soldații s-au ridicat cu greu în picioare, împleticindu-se ca niște bețivi, și s-au îndreptat spre Ierusalim, spunându-le tuturor celor pe care-i întâlneau în cale ce se petrecuse. În timp ce ei erau pe drum spre Pilat, raportul a ajuns la autoritățile evreilor, iar mai marii preoților au trimis după ei, pentru ca soldații să fie aduși mai întâi în fața lor.

Încă tremurând în urma evenimentelor de la mormânt, cu chipurile încă palide, gărzile romane au dat o mărturie convingătoare că Isus fusese înviat din morți. Au istorisit totul exact așa cum văzuseră. Nu avuseseră nici timp și nici vreo motivație pentru a spune altceva decât adevărul. Pe când ascultau, fețele preoților au căpătat o paloare de moarte. Caiafa a încercat să vorbească. Buzele i se mișcau, dar nu putea scoate nici un sunet. În cele din urmă, când soldații s-au întors să plece, Caiafa și-a regăsit glasul și a spus: „Așteptați! Să nu spuneți nimănui ce ați văzut”.

Apoi preoții au inventat o minciună pe care s-o spună soldații. „Să raportați că în timpul nopții au venit ucenicii Lui și l-au furat trupul în timp ce voi dormeați”. Ce minciună de necrezut! Dacă

soldații dormeau când ucenicii au furat trupul, atunci de unde ar fi putut să știe că așa se întâmplase? Iar dacă ucenicii furaseră trupul lui Isus, cu siguranță că primii care aveau să-i acuze pe soldați erau chiar preoții! Soldații erau îngroziți la gândul de a-și aduce singuri asupra lor acuzația de a fi dormit în post. Aceasta era o crimă pentru care ar fi putut plăti cu viața. Pentru a-i liniști, preoții le-au promis protecție și bani, dacă aveau să le asculte instrucțiunile.⁷⁵

Între timp, foarte devreme în acea duminică dimineată, femeile care stătuseră lângă cruce s-au îndreptat spre mormântul din grădină, aducând miresme pentru a unge trupul lui Isus. Gândul că El poate înviase nici nu le trecea prin minte. Apropiindu-se de grădină, se întrebau una pe alta cine va rostogoli piatra cea mare care bloca intrarea. Știau că ele n-ar fi putut. Atunci au simțit cum pământul începea să se cutremure sub picioarele lor și au văzut cerul iluminat de slavă. Când au ajuns la mormânt, lespeda fusese deja dată la o parte și n-au mai găsit trupul înăuntru.

Maria Magdalena, care ajunsese prima la mormânt, n-a mai pierdut timpul și a alergat să le spună și ucenicilor. După câteva clipe, când au ajuns și celelalte femei, ele au simțit că nu erau singure. Uitându-se în jur, au zărit pe cineva așezat lângă mormânt. Era îngerul care rostogolise piatra.

Lumina strălucitoare care-l înconjura le-a înspăimântat și s-au întors să plece. Dar cuvintele îngerului le-au oprit din drum. „Nu vă temeți; știu că îl căutați pe Isus, El nu este aici! Este viu! Veniți și uitați-vă la locul în care S-a odihnit trupul Său. Apoi duceți-vă și

spuneți ucenicilor.”

Abia atunci și-au amintit femeile cuvintele lui Isus despre învierea Sa și și-au dat seama că nu aveau nevoie de mirodeniile costisitoare pe care le aduseseră pentru ungere.

Maria, care nu auzise de învierea lui Isus, a ajuns la Petru și Ioan înaintea celorlalte femei și le-a dat vestea cutremurătoare că cineva luase trupul Lui. Așadar, cei trei au alergat înapoi la mormânt și au văzut că era așa cum le spusese Maria. Au văzut giulgiul, însă nu l-au văzut și pe Isus.

Când Petru și Ioan au plecat de la mormânt și s-au întors la Ierusalim, Maria a rămas în urma, copleșită de durere și întrebându-se cine i-ar putea spune ce se întâmplase cu trupul lui Isus. În mijlocul nedumeririi ei, cu ochii plini de lacrimi, a auzit un glas, întrebând-o: „De ce plângi? Pe cine cauți? (Ioan 20, 15.)” 76

Printre lacrimi, Maria a zărit o siluetă și a presupus că era grădinarul. A întrebat: „Dacă ați luat trupul, spuneți-mi unde l-ați pus”. Maria se temea că grădinarul s-ar fi putut gândi că mormântul aceluia om bogat era un loc prea de cinste pentru cineva răstignit ca un criminal. Dacă ar fi fost așa, ar fi găsit ea un alt loc potrivit. Gândul i s-a îndreptat îndată spre mormântul în care ea și sora ei îl înmormântaseră pe Lazăr înainte ca Isus să-l fi înviat din morți.

Atunci Isus i s-a adresat din nou, spunându-i de această dată pe nume. „Marie!”

Ea a știut de îndată că nu grădinarul îi vorbea -- era Isus, înviat! Pentru o clipă, Maria a uitat că El fusese răstignit și s-a repezit să-I îmbrățișeze picioarele, exclamând: „Stăpâne!”.

Isus și-a ridicat mâna și a spus: „Nu acum, trebuie să mă sui la Tatăl Meu. Du-te la ucenicii Mei și spune-le că mă duc la Tatăl Meu, Tatăl vostru; la Dumnezeuul Meu, Dumnezeuul vostru.”

Maria a plecat iute să le ducă acest mesaj de necrezut.⁷⁷

Câtă vreme a zăcut Isus în mormânt, Satana a sperat că El nu va mai reveni la viață. Vineri după amiază, Satana a cerut trupul Domnului și i-a pus de pază la mormânt chiar pe îngerii lui. Duminică dimineața, când a sosit îngerul din cer și i-a gonit pe îngerii lui, a simțit o amară mânie! Privindu-L pe Isus cum ieșea viu din mormânt, Satana a știut că împărăția lui era condamnată la pieire și că în cele din urmă el însuși avea să moară.

Preoții au devenit uneltele lui Satana când au aranjat ca Isus să fie omorât, iar duminică dimineața ei se aflau încă în puterea lui. Când au auzit raportul despre înviere, s-au temut de reacția poporului și au simțit că propriile lor vieți erau în primejdie. Singura lor speranță era să încerce să-L prezinte pe Isus drept un impostor și să nege învierea Sa. Așa că i-au mituit pe soldați, s-au asigurat și de tăcerea lui Pilat și și-au răspândit minciunile cât de departe au putut.

Cu toate acestea, erau și martori pe care nu i-au putut face să

tacă. Mulți auziseră povestirea uimitoare spusă de soldați pe drumul spre cetate. De asemenea, mai erau și alții care fuseseră înviați în același timp când înviase și Isus. Apoi, Isus însuși li s-a arătat unora, confirmând faptul că era viu. Astfel, începând din ziua aceea, cea mai mare groază a preoților a fost că ei înșiși s-ar putea întâlni cândva față în față cu El.

La fel cum se împliniseră cuvintele lui Isus despre moartea Sa, se îplineau acum și cuvintele Sale despre învierea Sa. El le spusese ucenicilor: „Eu îmi dau viața, ca s-o iau iarăși.... Am puterea s-o dau și am puterea s-o iau din nou.” Iar preoților le spusese: „Distrugeți templul acesta și în trei zile îl voi ridica.” (Ioan 10, 17.18; 2, 19.)

Afară, lângă mormântul deschis al lui Iosif din Arimateea, Isus afirmase biruitor: „Eu sunt învierea și viața”. Numai Dumnezeu putea rosti asemenea cuvinte. Toate ființele trăiesc prin voința și prin puterea lui Dumnezeu, care le-a creat. Noi toți depindem de El; toți primim viață de la Dumnezeu. Numai Isus singur putea spune: „Am puterea să-Mi dau viața și am puterea s-o iau iarăși”. În divinitatea Sa, El își dovedise puterea de a sfărâma cătușele morții.

La învierea Sa, Isus a înviat și un mare număr de oameni morți de mult. Aceștia erau cei care lucraseră pentru Dumnezeu și își dăduseră viața pentru a spune adevărul despre El. Cutremurul de la moartea lui Isus le deschisese mormintele, iar când a înviat El au înviat și ei. În timpul lucrării Sale, Isus a înviat morții în mai multe ocazii. El l-a înviat pe fiul văduvei din Nain, a înviat-o pe fiica fruntașului, l-a înviat pe Lazăr. Dar nici unul dintre aceștia n-a fost

înviat pentru viața veșnică. Cu timpul, toți au murit din nou. Însă oamenii care au revenit la viață odată cu învierea lui Isus au înviat spre nemurire și s-au înălțat la cer odată cu El, ca semne ale biruinței Sale asupra morții și asupra mormântului.

Pentru cel credincios, Isus este și învierea, și viața. El a spus: „Eu am venit ca oile să aibă viața și ... ca s-o aibă din belșug.” (Ioan 10, 10.) Prin El, tot ce s-a pierdut din cauza păcatului va fi restaurat. În El se află viața și El îi va readuce la viață pe toți care Îl aleg ca Mântuitor. De fapt, în clipa în care Îl acceptăm pe Isus, noi avem viața veșnică.

Referindu-se la Cina Domnului, Isus a spus: „Cei care mănâncă trupul Meu și beau sângele Meu au viața veșnică, iar Eu îi voi învia în ziua din urmă.” (Ioan 6, 54.) Pentru creștin, moartea este un somn, un timp de odihnă. Toți prietenii lui Isus se află în siguranță, în grija Sa, iar când Se va întoarce vor fi împreună cu El, în slava Sa, pentru totdeauna.

În ziua din urmă, se va auzi din cer glasul lui Isus. Va pătrunde în morminte și le va deschide, iar cei care „dorm în Isus” vor reveni la viață. La învierea Sa, s-au deschis doar câteva morminte, dar la a doua Lui venire toți prietenii Săi adormiți îi vor auzi glasul și vor învia pentru viața veșnică.⁷⁸

Promisiunea celei de-a doua veniri a lui Isus a rămas proaspătă în mintea ucenicilor cât au trăit. Ei știau că același Isus, pe care-L urmăriseră cu privirea pe când Se înălța la cer, avea să Se întoarcă.

Aceeași voce care rostise: „Eu sunt totdeauna cu voi, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20) avea să-i întâmpine într-o zi în împărăția cerurilor.⁷⁹

Ucenicii înțelegeau acum lucrarea ce le fusese încredințată. Știau că trebuiau să spună și altora adevărurile pe care îi învățase Isus. Trebuiau să istorisească viața lui Isus, moartea și învierea Sa, trebuiau să vorbească despre tainele mântuirii și despre puterea lui Dumnezeu de a ierta păcatele. Prin puterea Duhului Sfânt, ei aveau să propovăduiască pretutindeni aceste subiecte.⁸⁰

Capitolul 12

Cum să faci față îndoielilor

Să nu vă faceți niciodată griji dacă sunteți sau nu mântuiți. Când vă puneți pe voi înșivă în centrul acestei întrebări, gândurile se concentrează asupra eului, îndepărtându-se de Isus. Odată ce I-ați consacrat Lui viața voastră, încredeți-vă în El, vorbiți cu El, gândiți-vă la El. Înlăturați orice îndoială și temere din mintea voastră. Iată cum.

Tinerii adulți, în mod special, sunt copleșiți de îndoieli. Aceasta se întâmplă din multe cauze. De exemplu, ei nu înțeleg unele lucruri din Biblie și se întreabă dacă le vor înțelege vreodată. Uneori pot părea incapabili să-și depășească îndoiala. Iată un lucru care ne poate ajuta: Dumnezeu nu-i cere nimănui să creadă ceva fără a-i da suficiente dovezi pe care să-și bazeze credința. Existența lui Dumnezeu, caracterul Său, adevărul Bibliei, toate acestea pot fi acceptate pe baza dovezilor solide pe care ni le pune El la dispoziție. Dumnezeu nu înlătură însă posibilitatea îndoielii, căci dorește ca noi să avem credință. Oricine vrea să se îndoiască poate găsi motive s-o facă. La fel, toți cei care doresc cu adevărat să cunoască adevărul vor găsi belșug de dovezi pe care să-și sprijine credința.

Mintea noastră este limitată și e imposibil să înțelegem ceea ce este infinit. Cea mai strălucită minte, cea mai educată persoană vor găsi întotdeauna cel mai profund mister în cunoașterea lui

Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu are multe taine pe care nu le vom înțelege niciodată: cum a intrat păcatul în lume, cum a venit Isus pe pământ ca ființă umană, cum a fost El înviat din morți, cum suntem mântuiți. Acestea toate sunt taine dincolo de puterea noastră de înțelegere. Dar acesta nu este un motiv ca să nu credem în ele! Noi nu putem înțelege viața din lumea fizică, nici măcar în cele mai simple forme ale ei, așa că de ce ne-ar surprinde să găsim taine în lumea spirituală pe care n-o putem cuprinde?

Scepticilor le place să pretindă că numeroasele părți din Scriptură pe care nu le putem înțelege sunt un bun argument împotriva acceptării ei ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Dar se pot aduce argumente la fel de elocvente că tainele Scripturii sunt cel mai convingător argument pentru originea ei divină. Și, în mod paradoxal, ea ne arată cum să fim mântuiți cu o simplitate pe care o poate înțelege oricine alege s-o înțeleagă. Cu cât cercetăm mai mult Biblia, cu atât mai profundă va fi convingerea noastră că acestea sunt cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu.

Cu toții ne apropiem de Biblie cu un anumit grad de mândrie și este umilitor să ne dăm seama că ne aflăm față în față cu unele lucruri pe care nu le putem înțelege oricât de mult le-am studia. Este planul lui Dumnezeu ca adevărurile Cuvântului Său să devină din ce în ce mai clare pe măsură ce le citim. Iată cum se petrece aceasta. El ne-a dat Duhul Său, să ne călăuzească gândurile când citim Biblia. Cu puțin înainte de răstignire, Isus le-a spus ucenicilor că le va trimite Duhul pentru a-i călăuzi în cunoașterea adevărului. El a spus: „Când va veni Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul.... El

va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” (Ioan 16, 13.14.)
Înțelegerea începe cu studiul Scripturii, sub conducerea Duhului, prin folosirea puterilor rațiunii și înțelegerii pe care vi le-a dat Dumnezeu. Deschideți, așadar, cu reverență Cartea; ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Rugați-vă pentru călăuzirea Duhului și veți vedea cum îndoielile voastre pălesc.

Dar dacă, în ciuda tuturor acestor lucruri, continuă să vă bântuie îndoiala? Atunci se cuvine să vă întrebați dacă nu cumva cunoașterea și înțelegerea crescânde ale voinței lui Dumnezeu vin în contradicție cu ceva care vă place să faceți, dar care ați început să înțelegeți că nu face parte din voia lui Dumnezeu pentru voi. Dacă se dovedește a fi așa, luați decizia ca relația voastră cu Isus să fie mai importantă decât orice altceva din vechiul vostru mod de viață. Biblia cuprinde această invitație: „Gustați și vedeți că Domnul este bun.” (Psalmii 34, 8, după New Revised Standard Version.) Continuați, așadar, să „gustați” și veți găsi binecuvântarea. Aduceți-vă aminte de cuvintele lui Isus: „Cereți și veți primi.” (Ioan 16, 24.) Isus vrea să fiți fericiți!

Trecând de la moarte la viață, veți putea spune atunci: „Aveam nevoie de ajutor și l-am găsit în Isus. El mi-a potolit foamea sufletului, iar acum Biblia mi-L dezvăluie.” Prin credință, ne putem imagina veșnicia și putem să ne prindem de promisiunea lui Dumnezeu că ne va mări puterea intelectului pe măsură ce Duhul Sfânt ia în stăpânire natura noastră omenească. Curând, tot ce ne nedumerea cu privire la Providența lui Dumnezeu va deveni limpede. Așa cum scria Pavel bisericii din Corint: „Acum vedem

într-o oglindă, întunecat, dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc numai în parte; atunci voi cunoaște deplin, așa cum și eu am fost cunoscut pe deplin.” (1 Corinteni 13, 12.)⁸¹

Ca lectură suplimentară pe această temă, recomandăm Hristos lumina lumii, 19; Calea către Hristos 9; Istoria mântuirii, 13, și Faptele Apostolilor, 9.

Să ne gândim....

- De ce vrea Dumnezeu sa ne salveze?
- Pentru cine a făcut Isus cea dintâi minune?
- De ce tatăl fiului risipitor i-a învelit acestuia umerii cu propria sa haină?
- Isus i-a invitat să-L urmeze și pe Matei, și pe tânărul bogat. In ce fel se asemănau situațiile lor? În ce fel se deosebeau? De ce crezi că a acceptat Matei invitația lui Isus, iar tânărul bogat, nu?
- Ce putem învăța din parabola semănătorului despre modalități eficiente de a-i învăța pe alții? Care este singura cale ca să putem „da roadă”?
- Care sunt câteva din condițiile pentru a primi răspuns la rugăciune?

- Care este temelia iertării noastre de către Dumnezeu?

Capitolul 13

Relațiile

Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre relații

Eram implicată într-o relație care nu era corectă. Unele lucruri fac parte din „zona gri”, dar sunt și momente când știm cu adevărat că lucrurile nu sunt în regulă. Eu aveam convingerea „e clar că e greșit” despre relația mea recentă cu prietenul meu. Da, era creștin și chiar aveam câțiva prieteni care-mi spuneau că ne potriveam unul cu altul. Însă adânc în inima mea știam că nu Dumnezeu era Cel care mă conducea.

Erau și alte indicii, cum ar fi faptul că oamenii cei mai apropiați mie -- familia și prietenii mei mai vechi -- nu erau de acord. Ei aveau simțământul (așa cum îl aveam și eu, dar nu voiam s-o recunosc în fața lor) că nu era planul lui Dumnezeu pentru mine să am această relație. În mod neînțelept, i-am ascultat pe cei care-mi spuneau ce voiam eu să aud, pentru că aceasta era ceea ce-mi doream. Nu L-am părăsit pe Dumnezeu. Continuam să mă rog și să mă amăgesc singură cu gândul că aceasta era voia Lui, chiar dacă știam că nu era așa, întrucât credeam că aceasta era „adevărata dragoste”.

În același timp, urmam un curs de psihologie a cuplului și a familiei la una din universitățile noastre adventiste de ziua a șaptea.

Două din cărțile pe care le foloseau profesorii erau Căminul advent și Solii pentru tineret. Aceasta era prima dată când citeam aceste cărți de la un cap la celălalt. Cu fiecare pagină pe care o întorceam, mă convingeam tot mai mult de adevărul pe care deja îl știam. Am fost obligată să privesc dincolo de întâlnirile noastre și de toate dulcegăriile romantice pe care le îndrăgeam și să văd ceea ce era cu adevărat important. Era această relație spre slava lui Dumnezeu? Nu. Puteam da cu ușurință acest răspuns.

Voi fi sinceră. N-am avut niciodată intenția să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Știți cât de ușor este, odată ce ești „îndrăgostit” de cineva, să îngădui ca relația fizică să meargă mai departe decât vrei.

Jur că n-am vrut niciodată să fac așa ceva. Chiar dacă doi îndrăgostiți nu merg până la capăt, când sunt împreună pot trece foarte ușor de ceea ce este pur și sfânt. Ellen White știa acest lucru. Tocmai de aceea, când îi citeam soliile, conștiința nu-mi dădea pace. Ea nu a evitat nici un cuvânt care trebuia spus, cum ar fi „Nu fiți vicleni”, „Nu ignorați sfatul părinților voștri”, „Nu fiți indecenți, impuri sau imorali” și „Nu vă pierdeți controlul”.

Poate că înainte am mai făcut haz sau am crezut că eu eram „mai puternică” decât ispita, însă, în cele din urmă, am ajuns la păcat. Dumnezeu mi-a spus încă o dată prin Ellen White că relația mea fizică ajunsese prea departe. Tot prin ea mi-a mai spus că încă mă iubește și vrea să mă ajute să o iau de la început.

Scrierile pe care i le-a inspirat Dumnezeu profetului Său nu vor

ajunge niciodată învechite, chiar dacă par dificil de urmărit de la un cap la altul. Știu din experiență că este greu să respecti cu adevărat îndrumările lui Dumnezeu, dar El ne oferă putere. E ușor să citești toate acele făgăduințe -- sau chiar să le rostești -- însă, când ai ajuns deja puternic implicat în relație, ce faci? Citești ceva, ești convins -- și după aceea?

Chiar dacă am dat greș de atâtea ori, ceea ce m-a adus la biruință în această relație (ajutându-mă să-i pun capăt) au fost ascultarea și apoi luarea unei decizii. Un principiu practic pe care l-am înțeles citind sfaturile date de Ellen White în privința relațiilor este: „Nu rămâneți noaptea singuri împreună”. E ușor să raționalizezi, dar până la urmă Dumnezeu mi-a vorbit prin Ellen White și prin Cuvântul Său despre lucrurile care trebuiau să se întâmple pentru a aduce această relație sub controlul Său.

Nu contează ce face societatea, înțelepciunea de a-L onora pe Dumnezeu în relația noastră, prin practicarea purității, este întotdeauna aplicabilă. Sfatul dat de Ellen White referitor la relații m-a ajutat să înțeleg în sfârșit acest lucru.

Stephanie, 21 de ani -- Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre relații

Eram în primul an de colegiu, când dragostea vieții mele mi-a spus că nu mai ținea la mine. Mi s-a zdrobit inima. Eram sigură că nimeni niciodată nu mai suferise atât de mult și că nici nu avea să mai sufere cineva la fel. Eram încă bolnavă, căci nu de mult fusesem

internată în spital, și mă luptam cu notele și cu alegerea profesiei. Dumnezeu părea undeva departe.

Într-o noapte, complet descurajată, stăteam la biroul meu, gata să plâng, când palma pe care mi-o țineam pe gât a simțit pulsul regulat al inimii mele. Îndată mi-a venit în minte un citat favorit din scrierile lui Ellen White: „Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii sunt o dovadă a grijii omniprezente a Celui în care «trăim și ne mișcăm și avem ființă».” (Faptele Apostolilor 17, 28.)⁸²

Pentru o clipă, am rămas încremenită de uimire, simțindu-mi pulsul și auzind: „Te iubesc, te iubesc, te iubesc”, ca o șoaptă venind de sub degetele mele, din partea Dumnezeului Universului, și am știut că sunt iubită.

Iubitul meu nu s-a întors la mine și am mai avut de luptat pentru sănătatea mea, dar știam, într-un mod copleșitor, că nu trebuia cel puțin să înfrunt singură aceste lucruri.

Arme, 30 de ani -- Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White - - despre relații

Încă de când aveam 12 ani, mă gândeam la sexul opus, petrecând ore întregi cu prietenele mele, de vorbă despre persoana de care eram îndrăgostită la momentul respectiv. Până nu am început să citesc din Ellen White, nu mi-am dat seama pe deplin ce ideal înalt are Dumnezeu pentru prietenie și dragoste. Am citit Solii pentru tineret, pe care mi-a recomandat-o o prietenă, și mi-am dat

seama ce inadecvată era viziunea mea despre o relație romantică. Un curs din liceu despre cupluri și familie îmi cerea să citesc principiile enunțate de Ellen White, care trebuie aplicate în relații; acest curs mi-a întărit dorința de a urma planul lui Dumnezeu referitor la standardele relațiilor de prietenie.

Drept urmare, îi sunt profund recunoscătoare lui Dumnezeu pentru soliile pe care i le-a dat lui Ellen White și care m-au ajutat să fac alegeri morale ce aduc pacea, nu regretele.

Ellen White mi-a influențat în mod special relațiile din timpul colegiului, când l-am încredințat lui Dumnezeu viitorul meu în dragoste. Am acum o relație solidă cu cel mai minunat om, iar cartea Scrisori către tinerii îndrăgostiți a fost neprețuită pentru mine în evaluarea relației noastre. Așa cum sugerează Ellen White, pot privi în urmă și Îl pot vedea pe Dumnezeu cum a ales pentru mine și cum ne-a condus pe prietenul meu și pe mine tot mai aproape de El și unul de altul. Am fost foarte încurajați de sfaturile date de Ellen White, găsind fără îndoială în Dumnezeu un consilier demn de încredere, iar în părinții noștri -- niște minunați confidenți și sfătuitori.

Citesc în cărțile scrise de Ellen White idei despre ce trebuie să caute o femeie la viitorul ei soț și despre dragostea adevărată pe care Dumnezeu promite s-o țeară în inimile noastre. Descopăr că Dumnezeu își împlinește în viața mea Cuvântul din ce în ce mai mult. Îi aduc laude pentru că îmi vorbește prin cuvintele înțelepte pe care le-a scris Ellen White despre relații. Găsesc o bucurie nespusă

în a-L urma oriunde mă conduce.

Rahel, 23 de ani -- Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre relații

Îi sunt îndatorat lui Dumnezeu pentru soliile date mie prin Cuvântul Său sfânt și prin scrierile lui Ellen White și sunt îndatorat și familiei mele pentru sfaturile lor în privința relațiilor romantice. În Patriarhi și profeți, în capitolul intitulat „Căsătoria lui Isaac”, Ellen White enunță principiul care a dus la atâta bucurie și împlinire în propria mea relație. Care principiu? Isaac credea că Dumnezeu va călăuzi alegerea viitoarei lui soții. Încrederea lui simplă constituie inspirația și modelul meu.

În primii ani în care îmi căutam o prietenă, aș fi fost mult mai înțelept dacă aș fi urmat exemplul lui Isaac, de încredere în părinții lui cu privire la viitoarea lui soție. Totuși, rugăciunile părinților mei au dat rezultate când Dumnezeu S-a folosit de greșelile mele pentru a mă ajuta să înțeleg că trebuia să-mi las complet în mâna Lui toate speranțele și visele mele pentru o relație.

Dumnezeu mă învață prin principiile Sale biblice, ca și prin scrierile lui Ellen White, despre alegerea viitoarei mele soții și despre importanța faptului că amândoi să ne consacram Lui pe deplin. Datorită consacrării necondiționate față de El și a credinței noastre că însuși Dumnezeu conduce toate alegerile noastre, prietena mea și cu mine ne bucurăm să căutăm împreună, atât în Biblie cât și în scrierile lui Ellen White, principiile ce trebuie aplicate într-o

relație, încrederea pe care o învățăm, văzând Providența și călăuzirea lui Dumnezeu, ne-a îngăduit să trăim o bucurie crescândă în libertatea și puritatea Legii Sale sfinte.

Scrierile lui Ellen White au fost o lumină călăuzitoare de neprețuit pentru a-mi forma o „filosofie a relațiilor”.

Kirk, 23 de ani -- Scriptura

1 Corinteni 13, 4-8: Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.

Proverbe 18, 22: Cine găsește o nevastă bună găsește fericirea; este un har pe care-l capătă de la Domnul.

2 Corinteni 6, 14: Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?

1 Tesaloniceni 4, 3-7: Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră: să vă feriți de curvie; fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste, nu în aprinderea poftelor, ca Neamurile, care nu cunosc pe Dumnezeu. Nimeni să nu fie cu vicleșug și cu nedreptate

în treburi față de fratele său; pentru că Domnul pedepsește toate aceste lucruri, după cum v-am spus și v-am adevărit. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire .

Romani 13, 13.14: Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftetele.

Matei 5, 8: Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!

Isaia 54, 5: Căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este Numele Lui și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel.

Isaia 51, 11: Astfel cei răscumparați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cântări de biruință și o bucurie veșnică le va încununa capul; îi va apuca veselia și bucuria, iar durerea și gemetele vor fugi. Ellen G.White, Letter 51, 1894, Norfolk Villa, Prospect Street, Granville, New South Wales, Australia, 9 august, 1894

Dragă Nellie:

Îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu că iubești adevărul și că-L iubești pe Isus. Doresc mult ca tu să perseverezi înainte pe cale și tot mai sus, ca să poți atinge standardul caracterului creștin, care este revelat în Cuvântul lui Dumnezeu. Lasă Cuvântul lui Dumnezeu să-

ți fie cartea-călăuză, ca să poți fi modelată după cerințele sale în purtare și în caracter, în toate privințele.

Tu Îi aparții lui Dumnezeu; El te-a creat și tot El te-a răscumpărat. Poți fi o lumină în căminul tău și o influență pozitivă. Atunci când în inimă se află adevărul lui Dumnezeu, influența sa mântuitoare va fi simțită de toți cei din casă. Ai o responsabilitate sacră, care îți cere să-ți păstrezi sufletul curat, consacându-te cu totul Domnului, Prietenii tăi care sunt total împotriva lucrurilor spirituale nu se află sub conducerea lui Hristos, ci sub steagul negru al prințului întunericului. A te asocia cu cei care nici nu-L respectă, nici nu-L iubesc pe Dumnezeu -- afară doar dacă te asociezi cu ei cu scopul de a-i câștiga pentru Isus -- va fi în detrimentul spiritualității tale. Dacă nu le poți schimba atitudinile, influența lor îți va corupe și îți va păta chiar credința ta. Este bine să fii bună cu aceste persoane, însă nu este bine pentru tine să încerci continuu să fii lângă ele și să faci lucrurile pe care le fac ele; căci, dacă alegi atmosfera care le înconjoară, vei pierde compania lui Isus.

După lumina pe care a dat-o Domnul, te previn că ești în pericol să fii înșelată de vrăjmaș. Te aflu în primejdie să alegi să mergi pe drumul tău, să nu urmezi sfatul lui Dumnezeu și să nu umbli în ascultare de voia Sa. Cel Sfânt a dat reguli pentru călăuzirea tuturor, pentru ca nimeni să nu se rătăcească. Pentru noi, aceste instrucțiuni înseamnă totul, căci ele alcătuiesc standardul față de care trebuie să se conformeze fiecare fiu și fiică a lui Adam.

Tu te aflu în pragul tinereții și, dacă îl vei căuta pe Isus, vei

crește în har, vei deveni, prin experiență, mai înțeleaptă și, pe măsură ce vei înainta într-o lumină din ce în ce mai mare, vei deveni mai fericită. Ține minte că viața ta îi aparține lui Isus și că nu trebuie să trăiești numai pentru tine.

Evită-i pe cei obraznici. Evită-l pe omul leneș; evită-l pe cel care își bate joc de lucrurile sacre. Evită să devii prietena apropiată a celor care folosesc un limbaj blasfemiator sau care sunt dependenți fie și de un singur pahar de alcool. Nu ceda la cererea în căsătorie din partea unui bărbat care nu-și dă seama de responsabilitatea lui față de Dumnezeu. Adevărul curat, care te deosebește pentru un țel sfânt, îți va da curaj să te eliberezi chiar și dintr-o relație cu un bărbat chipeș și iubitor, dar despre care știi că nu-L iubește și nu-L respectă pe Dumnezeu și nu știe nimic despre principiile adevăratei neprihăniți, Trebuie să fim întotdeauna îngăduitori cu greșelile și ignoranța unui prieten, dar niciodată cu obiceiurile lui degradante.

Fii precaută la orice pas pe care-l faci; ai nevoie de Isus la fiecare pas. Viața ta este prea prețioasă ca să fie tratată ca și cum n-ar valora decât puțin. Calvarul îți stă mărturie în privința valorii tale. Consultă Cuvântul lui Dumnezeu, ca să știi cum să-ți trăiești viața care a fost cumpărată pentru tine cu un asemenea preț imens. În calitate ta de copil al lui Dumnezeu, îți este îngăduit să te căsătorești numai în Domnul, Asigură-te că nu urmezi numai ceea ce-ți spune inima, ci fă alegeri bazate pe respectul tău față de Dumnezeu.

Dacă se asociază cu necredincioșii cu scopul de a-i câștiga la

Hristos, credincioșii vor da mărturie pentru Hristos, după care se vor retrage pentru a respira din nou într-o atmosferă curată și sfântă. Când te afli alături de necredincioși, ține minte că ești o reprezentantă a lui Isus Hristos; nu rosti vorbe goale și superficiale și nu participa la conversații de duzină. Nu uita valoarea fiecărei persoane. Ține minte că este privilegiul și datoria ta să lucrezi împreună cu Dumnezeu pe toate căile posibile. Nu trebuie să te cobori la același nivel cu al necredincioșilor și să glumești și să râzi de vorbele grosolane sau vulgare.

Domnul te va ajuta și, dacă te vei încrede în El, te va aduce la un standard înalt. Prin harul lui Hristos, îți poți folosi așa cum trebuie darurile spirituale și poți deveni o influență spre bine în câștigarea oamenilor la Isus. Fiecare talent pe care-l ai trebuie folosit de partea binelui.

Draga și tânăra mea prietenă, ți-am scris pentru că te iubesc și te îndemn fierbinte să-mi ascuți cuvintele. Mai am multe să-ți scriu de îndată ce voi găsi timp. Cu dragoste creștinească, Ellen White 83, Ellen G. White, Letter 23, 1886, Great Grimsby, England, 23 septembrie, 1886

Dragă Rolf,

Când eram la Basel, am avut niște discuții cu Edith referitor la interesul tău față de ea. Am întrebat-o dacă este sigură că te iubește îndeajuns de mult pentru a se căsători cu tine. Mi-a răspuns că nu este tocmai sigură. I-am spus că ar trebui să știe sigur ce face, că n-

ar trebui să încurajeze interesul din partea nici unui tânăr, arătându-i simpatie, dacă nu-l iubește....

I-am spus că trebuie să se gândească la căsătoria cu tine, dacă printr-un asemenea pas I-ați aduce amândoi slavă lui Dumnezeu, dacă ați fi mai spirituali și dacă viețile voastre ar fi mai utile. Căsătoriile făcute din impuls și planificate din egoism nu au în general urmări bune, ci deseori se dovedesc a fi niște nefericite eșecuri.

Am motive să cred că ei nu-i fac plăcere îndatoririle casnice și știu că ar trebui să ai o soție care să-ți facă fericit căminul. Am întrebat-o dacă are experiență în administrarea gospodăriei. I-am pus aceste întrebări pentru că mi se spusese despre ea că are nevoie de educație specială în privința îndatoririlor practice ale vieții, dar că de fapt n-o interesează deloc aceste lucruri.

Rolf, nu pot să zic că este treaba mea să-ți spun că nu trebuie să te căsătorești cu Edith, dar îți voi spune că mă interesează persoana ta. Iată câteva lucruri care trebuie luate în considerare: îți va aduce femeia cu care te vei căsători fericire în cămin? Este Edith stabilă din punct de vedere financiar sau, odată căsătorită, nu numai că-și va cheltui tot câștigul ei, ci și pe al tău, pentru a-și satisface vanitatea, iubirea pentru aparențe? Sunt principiile ei corecte în această privință?

Nu cred că Edith știe ce înseamnă stăpânirea de sine. Dacă ar avea ocazia, ar găsi căi să cheltuiască și mai mulți bani decât a

făcut-o până acum. Ea nu și-a învins niciodată pornirea de a cheltui în mod egoist, iar această îngăduință de sine firească a ajuns să facă parte din viața ei. Edith dorește să aibă o viață ușoară, de distracție.

Trebuie să vorbesc clar. Știu, Rolf, că dacă te-ai căsători cu ea ai avea o parteneră, dar nu o tovarășă. I-ar lipsi ceva celei cu care vrei să-ți petreci viața. Iar în ceea ce privește devoțiunea creștină și viața spirituală, acestea nu pot crește niciodată acolo unde sufletul e stăpânit de un egoism atât de mare.

Iți scriu, Rolf, așa cum i-aș scrie însuși fiului meu. În fața noastră se află o lucrare măreață și importantă, iar rolul pe care-l vom juca în lumea aceasta depinde în întregime de țelurile și obiectivele pe care ni le punem în viață. Putem fi impulsivi. Tu ai calitățile care să te facă folositor, dar, dacă îți vei urma înclinația, acest puternic curent de încăpățănare te va lua cu el. Pune-ți un scop înalt și concentrează-te asupra lui ca să-l atingi.

Țelul tău principal să fie creșterea spre a deveni un om desăvârșit în Hristos Isus. În Hristos, poți avea curajul de a schimba lucrurile; fără Hristos, nu poți face nimic așa cum trebuie. Tu dai dovadă de hotărâre pentru a-ți atinge scopurile. Aceasta nu este o trăsătură negativă a caracterului tău, dacă îi predai lui Dumnezeu toate puterile tale. Te rog, gândește-te la aceasta: nu ai libertatea să iubești din impuls. Hristos te-a cumpărat cu un preț infinit. Ești proprietatea Lui și trebuie să ții cont de aceasta în toate planurile tale.

În mod special în ceea ce privește planurile de căsătorie, fii atent să-ți găsești o tovarășă care va crește spiritual odată cu tine.

Rolf, vreau să te gândești la toate aceste lucruri. Să te ajute Dumnezeu să te rogi pentru ele. Îngerii urmăresc și ei lupta. Te las să te gândești la aceste lucruri și să hotărăști singur. Ellen White 84.

(Ca lectură suplimentară pe această temă, recomandăm Solii pentru tineret, 20, Scrisori către tinerii îndrăgostiți, 10, și Căminul advent, 15.)

Să ne gândim....

- Enumeră două-trei nevoi omenești fundamentale pe care le împlinește o relație de căsătorie creștină.
- Caută câteva principii biblice care trebuie să ne conducă în alegerea unui tovarăș de viață.
- Ce crezi că înseamnă să ai un partener, dar nu un tovarăș?
(Vezi p. 77.)
- Cum poate hotărârea pentru castitate înainte de căsătorie să mărească fericirea după căsătorie?

Capitolul 14

Sănătatea

Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre sănătate

În zilele noastre se acordă mare atenție sănătății. Ai văzut și tu -- nenumărate regimuri de slăbire, săli de gimnastică și magazine cu alimente naturiste. Și bărbații, și femeile încearcă să se mențină în formă. Peste tot există programe de sănătate complicate, dar eu am ajuns la concluzia că de fapt este foarte simplu să fii sănătos. Nu vreau să spun că este ușor să-ți folosești toată puterea voinței pentru a rezista la tentația unei prăjituri cu ciocolată, însă principiile fundamentale sunt într-adevăr simple. Știu că există și oameni cu nevoi speciale în ceea ce privește sănătatea, dar pentru cei mai mulți dintre noi ceea ce mâncăm și ceea ce facem este ceea ce ne determină starea de sănătate.

Eu sunt vegetariană de mai mult de trei ani de zile, din primul meu an de colegiu. Tot atunci am început să citesc Divina vindecare, și am descoperit că este chiar foarte interesantă. Cartea asta seamănă, grozav cu lucrările publicate actualmente de lumea medicală! În zona unde trăiesc eu se pune mare accent pe sănătate, însă mi s-a părut o ironie să citesc o carte despre sănătate scrisă cu mai bine de 100 de ani în urmă și care conține totuși în esență aceleași îndrumări ca și jurnalele medicale moderne.

Am început să urmez stilul de viață „vegan” (N.Tr, complet vegetarian), să exersez mai mult, să beau mai multă apă și să petrec mai mult timp cu Dumnezeu. Chiar în cursul primului semestru, nu numai că am început să mă simt fizic mai bine (scăpând și de cele 12 kg în plus), ci am început și să am o relație mai bună cu Dumnezeu. Când îmi înfrânam apetitul, vedeam că devin mai puternică în lupta împotriva ispitelor. De asemenea, de vreme ce creierul meu nu mai era încetșosat de o dietă bogată în zaharuri și grăsimi, am descoperit că puteam auzi mai clar vocea lui Dumnezeu.

Sfaturile date de Ellen White au adus o schimbare vizibilă și tangibilă în sănătatea și înfățișarea mea. Și mai important, aplicarea acestor sfaturi mi-a consolidat relația cu Mântuitorul meu.

Tara, 21 de ani -- Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre sănătate

Am crescut mâncând vegetarian, și totuși nu făceam întotdeauna alegeri sănătoase. Cu toate că familia mea mânca întotdeauna sănătos, eu profitam de orice ocazie găseam ca să mai iau pe furiș câte un desert sau o gustare. Totuși, am urmat la școală un curs despre Daniel și mi s-a cerut să citesc sfaturile date de Ellen White referitor la dietă, odihnă, exercițiu fizic și sănătate, pentru a înțelege mai bine exemplul lui Daniel.

Am început să-mi dau seama că, deși eram vegetarian, nu trăiam conform standardului de viață sănătoasă pe care-l cunoșteam. Am renunțat la produsele lactate, la alimentele rafinate

și la cea mai mare parte din zahăr. Curând mă simțeam o persoană nouă și puteam reține mult mai bine ceea ce învățam. Am început și un program de exerciții regulate, am încercat să dorm mai mult și am băut mai multă apă. Încă mai sunt uimit de cât de rar mă îmbolnăvesc, de cât de multă energie în plus am și de cât de mult mai eficient pot studia, în comparație cu anii dinainte.

Un alt aspect al stării mintale de bine asupra căruia mi-a atras atenția Ellen White este încrederea în Dumnezeu. Eu sufăr de îngrijorare cronică, iar gândurile și rugăciunile obișnuiau să-mi fie dominate de îndoileli și temeri. Cu toate acestea, Dumnezeu continuă să-mi schimbe inima încet și imperceptibil, adeseori prin scrierile lui Ellen White. Ea îmi amintește că încrederea mea stă în Cel Atotputernic, care dorește mult să-mi dea pacea și care vrea să știu cât de mult Se preocupă de fiecare amănunt din viața mea. Unul din citatele mele preferate este din *In Heavenly Places* („În locurile cerești”): „Educați-vă să aveți o nelimitată încredere în Dumnezeu”.⁸⁵ Doresc fierbinte să fac astfel zi de zi și toată viața mea, ca element central al sănătății mele.

Rel, 21 de ani -- Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre sănătate

De patru ani de zile, sunt consilier sau responsabil pentru băieți într-o tabără de vară pentru tineri, adventistă de ziua a șaptea. Permanent caut materialele perfecte pe care să le folosesc în devoționalele din fiecare seară care se țin în tabără. Biblia și scrierile lui Ellen White constituie sursa mea principală. Folosesc aceste

scrieri în mod extensiv pentru a dobândi înțelepciune în auto-disciplină, pentru meditație personală și pentru a răspunde la întrebările băieților de toate vârstele.

Vara trecută, în căutarea mea după materialul devoțional ideal, gândurile mi s-au îndreptat spre lucrarea scrisă de Ellen White, Sfințirea vieții, și în mod special spre povestirile ei despre Daniel și prietenii lui evrei, pe când se aflau în Babilon. Am adoptat regimul alimentar din Geneza 1, 29 și dau prioritate alimentelor integrale, nerafinate, consumului foarte mic de zahăr, somnului suficient și consumului de apă. Întrucât aceste decizii mi-au adus atâtea beneficii în domeniile fizic, mintal, emoțional și spiritual, am vrut să-i încurajez și pe băieții din tabără să înțeleagă avantajele potențiale ale unor astfel de schimbări, pe care să le și facă în viața lor.

În fiecare săptămână, le demonstrez practic obiceiurile mele de viață sănătoasă, refuzând să mănânc prăjeli, dulciuri sau alte alimente nesănătoase în loc de fructe, legume și cereale. Băieții „mei” au înțeles ce valoare acord somnului, consumului de apă, igienei și obiceiurilor sănătoase, din felul în care interacționez constant cu ei și prin observarea alegerilor mele cu privire la stilul de viață. Aceasta i-a condus să mă asalteze cu întrebări despre beneficiile pentru sănătate sau, dimpotrivă, despre pericolele diferitelor alimente pe care le consumau și ale obiceiurilor lor. La rândul meu, devoționalele noastre despre Daniel și prietenii lui mi-au îngăduit să le împărtășesc principiile biblice pe care se bazează acțiunile și alegerile mele. Scrierile lui Ellen White pe această temă

mi-au deschis mintea spre avantajele sănătății și am avut privilegiul de a transmite și altora această comoară!

Brian, 23 de ani -- Scriptura

Daniel 1, 3-10: Împăratul a dat poruncă lui Așpenaz, căpetenia famenilor săi dregători, să-i aducă vreo câțiva din copiii lui Israel de neam împărătesc și de viță boierească, niște tineri fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și pricepere, în stare să slujească în casa împăratului, și pe care să-i învețe scrierea și limba haldeilor. Împăratul le-a rânduit pe fiecare zi o parte din bucatele de la masa lui și din vinul de care bea el, vrând să-i crească timp de trei ani, după care aveau să fie în slujba împăratului. Printre ei erau, dintre copiii lui Iuda: Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. Căpetenia famenilor dregători le-a pus însă alte nume, și anume: lui Daniel i-a pus numele Beltșatar, lui Hanania șadrac, lui Mișael Meșac și lui Azaria Abed-Nego.

Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce. Dumnezeu a făcut ca Daniel să capete bunăvoință și trecere înaintea căpeteniei famenilor dregători. Căpetenia famenilor a zis lui Daniel: „Mă tem numai de domnul meu împăratul, care a hotărât ce trebuie să mâncați și să beți, ca nu cumva să vadă fețele voastre mai triste decât ale celorlalți tineri de vârsta voastră și să-mi puneți astfel capul în primejdie înaintea împăratului”.

Daniel 1, 12-20: „Încearcă pe robii tăi zece zile și să ni se dea de mâncat zarzavaturi și apă de băut; să te uiți apoi la fața noastră și la a celorlalți tineri care mănâncă din bucatele împăratului și să faci cu robii tăi după cele ce vei vedea!” El i-a ascultat în privința aceasta și i-a încercat zece zile. După cele zece zile, ei erau mai bine la față și mai grași decât toți tinerii care mâncau din bucatele împăratului.

Îngrijitorul lua bucatele și vinul care erau rânduite și le dădea zarzavaturi. Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele.

La vremea sorocită de împărat ca să-i aducă la el, căpetenia famenilor i-a adus înaintea lui Nebucadnețar. Împăratul a stat de vorbă cu ei: dar între toți tinerii aceia nu s-a găsit nici unul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. De aceea ei au fost primiți în slujba împăratului. În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui.

3 Ioan 2: Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.

1 Corinteni 6, 19.20: Nu știți că trupul vostru este Templul

Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

1 Corinteni 10, 31: Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.

Printre israeliții care au fost duși la Babilon ca prizonieri de război, se aflau bărbați și femei cu o loialitate de oțel față de principii, care nu erau corupți de egoism, ci dornici să-L onoreze pe Dumnezeu chiar și cu prețul oricărei pierderi. În țara captivității lor, acești oameni trebuiau să dea mărturie despre scopul lui Dumnezeu, arătându-le popoarelor necreștine beneficiile datorate cunoașterii lui Dumnezeu. Ei trebuiau să fie reprezentanții Lui. Nu trebuiau să-și compromită niciodată credința. Și în vremuri grele, și în vremuri bune, ei L-au onorat pe Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a onorat la rândul Său.

Daniel și cei trei prieteni ai săi au luat poziție pentru Dumnezeu -- minunate exemple despre ceea ce pot deveni tinerii când se unesc cu Dumnezeul înțelepciunii și al puterii. Din căminele lor evreiești, simple prin comparație, acești tineri din familia regală au fost duși în cea mai magnifică dintre cetăți, drept la curtea celui mai mare împărat din lume.

Văzând enormul potențial intelectual al acestor tineri, Nebucadnețar a hotărât ca ei să fie instruiți pentru a ocupa poziții

importante în împărăția sa. Spre a-i pregăti pentru carierele lor administrative, a stabilit ca ei să studieze limba caldeeană, precum și să intre în programul de trei ani de educație specializată, rezervat pentru familia împăratului.

Chiar la începutul instruirii lor de elită au avut parte de un test crucial. Ca semn al bunăvoinței și interesului personal al împăratului pentru binele lor, el le-a asigurat studenților evrei mâncarea și băutura de la însăși masa lui. Totuși, de vreme ce o parte din alimente fuseseră oferite idolilor ca jertfe, se considera că oricine mânca din ele îi respecta pe zeii Babilonului. Loialitatea față de Iehova nu le îngăduia lui Daniel și prietenilor săi să cinstească în vreun fel vreun dumnezeu fals. Chiar dacă s-ar fi prefăcut numai că mănâncă mâncarea aceea și că beau vinul ar fi însemnat să-și nege credința.

În plus, acești tineri nu îndrăzneau să-și slăbească vitalitatea și să-și irosească sănătatea fizică, mintală și spirituală. Ei își aduceau aminte ce triste fuseseră consecințele când au băut Nadab și Abihu; și nu voiau să-și facă rău propriilor puteri fizice și mintale consumând vin.

Daniel și prietenii lui veniseră din cămine în care părinții subliniaseră abstenența de la alcool. Ei fuseseră învățați că Dumnezeu le va cere socoteală pentru talentele și capacitățile lor și că nu trebuie niciodată să-și submineze sau să-și slăbească puterea. Această educație din fragedă copilărie i-a ajutat pe Daniel și prietenii lui să facă alegeri bune, cu toate că peste tot în jurul lor, la

curtea împărătească unde domneau luxul și degradarea, se simțeau influențe înjositoare și ispite puternice. Nici o putere și nici o influență nu i-au putut face să se îndepărteze de principiile pe care le învățaseră cu ani în urmă, studiind Cuvântul și lucrările lui Dumnezeu.

Dacă ar fi dorit, cu siguranță că Daniel ar fi putut să găsească o scuză, dând vina pe mediul în care se afla, pentru a renunța la obiceiurile lui stricte de cumpătare. Ar fi putut aduce argumentul că, de vreme ce depindea de bunăvoința împăratului și se afla în puterea acestuia, nu avea altă opțiune decât aceea de a mânca din mâncarea împăratului și a-i bea vinul. Dacă ar urma învățăturile lui Dumnezeu, l-ar jigni pe împărat și și-ar pierde probabil poziția, ba chiar și viața. Pe de altă parte, dacă ar ignora porunca Domnului, și-ar putea păstra bunăvoința împăratului și și-ar asigura un mare succes în carieră.

Însă Daniel nu a ezitat. Pentru el, aprobarea lui Dumnezeu era mai importantă decât aprobarea celui mai puternic monarh pământesc, mai importantă chiar decât viața însăși. Oricare ar fi rezultatul, ci va rămâne neclintit. El „s-a hotărât să nu se spurce cu mâncarea și vinul împăratului.” (Versetul 8.) Cei trei prieteni ai săi i-au susținut alegerea.

Tinerii evrei nu dădeau dovadă de aroganță luând această decizie. Ei se bazau total pe Dumnezeu. Nu s-au purtat altfel decât de obicei ca să pară ciudați, ci, dacă pentru a-L onora pe Dumnezeu era necesar să se poarte neobișnuit, ei au fost dispuși la aceasta.

Dacă în această situație ar fi cedat în fața răului din cauza presiunii circumstanțelor, acest compromis le-ar fi micșorat discernământul, ca și ura față de rău. Primul pas greșit i-ar fi condus la alți pași, până când legătura lor cu cerul s-ar fi întrerupt, iar ei ar fi fost luați de valul ispitei.⁸⁶

Daniel a apelat la Melțar, ofițerul cu însărcinarea specială de a se ocupa de tinerii evrei, cerându-i să li se permită să nu mănânce din mâncarea împăratului și să nu bea din vinul lui. El a cerut o perioadă de probă de hrană simplă, în vreme ce ceilalți ostatici mâncau delicatesele regale.

Melțar, deși își făcea griji că împlinirea acestei cereri va aduce supărarea împăratului, a consimțit totuși. Daniel a știut că obținuse victoria! Nu e de mirare că la sfârșitul celor zece zile de probă rezultatul a fost exact opusul celui de care se temea ofițerul. După înfățișarea lor, tinerii evrei erau cu mult mai în formă și mai puternici decât ceilalți prieteni ai lor. Prin urmare, lui Daniel și tovarășilor săi li s-a permis să-și continue dieta simplă pe întreaga durată a instruirii lor.

Vreme de trei ani, tinerii evrei și-au concentrat atenția asupra studiilor caldeene. În acest timp, ei l-au rămas loiali lui Dumnezeu și au depins neîncetat de puterea Lui. Pe lângă practicarea autodiscipliniei, au îmbinat stabilirea de obiective cu concentrarea eforturilor și munca intensă. Nu mândria sau ambiția au fost ceea ce i-a adus la curtea împăratului, în compania celor care nu-L cunoșteau și nu-L respectau pe Dumnezeu; ei erau prizonieri de

război într-o țară străină, ajunși acolo prin voia înțelepciunii Eterne. Departe de influența căminului și de prietenii lor cu preocupări spirituale, ei au încercat să se poarte cu demnitate, spre onoarea patriei lor oprimată și spre onoarea Celui căruia îi slujeau.

Fermitatea, altruismul și motivele curate ale tinerilor evrei au fost pe placul Domnului, care le-a dăruit binecuvântările Sale. El le-a dat cunoștințe și pricepere în toate domeniile literaturii și înțelepciunii. Daniel înțelegea de asemenea orice viziuni și vise. (Versetul 17.) S-a împlinit promisiunea: „Pe cei care Mă onorează, și Eu îi voi onora.” (1 Samuel 2, 30, după New Revised Standard Version.) Când s-a prins de Dumnezeu cu o încredere neclintită, asupra lui Daniel s-a revărsat spiritul puterii profetice. În timpul în care el învăța de la profesorii săi îndatoririle vieții de la curte, Dumnezeu îl învăța să citească tainele viitorului și să înregistreze evenimente acoperind istoria acestei lumi până la sfârșitul vremurilor.

La examinarea de la sfârșitul perioadei de instruire, evreii au fost testați pentru a li se încredința posturi în guvernământ. Însă „între toți nu s-a mai găsit nimeni să se compare cu Daniel, Anania, Mișael și Azaria.” (Daniel 1, 19.) Înțelegerea lor profundă, cunoștințele vaste, limbajul lor corect și elocvent dădeau mărturie despre puterea și vigoarea neafectate ale capacității lor mintale. „În orice problemă de înțelepciune și înțelegere despre care i-a întrebat împăratul, i-a găsit de zece ori mai iscusiți decât toți magicienii și vrăjitorii din întreaga lui împărăție.” (Versetul 20.)

Studenti străluciți, reprezentanți ai tuturor țărilor, cei mai talentați, mai inteligenți și mai cultivați tineri din lume nu s-au putut compara cu tinerii evrei. Aceștia au fost cei mai puternici, cei mai frumoși, cu cele mai multe cunoștințe și cu cea mai bună memorie -- au fost pe primul loc, mărturii vii ale viețuirii sănătoase.

Cu toate că au avut cu mult mai mult succes la examinare decât colegii lor, realizările academice ale lui Daniel și ale prietenilor lui nu se datorau întâmplării. Ei au avut rezultate bune datorită folosirii disciplinate a capacităților lor, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Au ales să se conecteze la Sursa oricărei înțelepciuni, făcând din cunoașterea lui Dumnezeu temelia educației lor. În credință, s-au rugat pentru înțelepciune și au primit răspuns. S-au pus în poziția în care Dumnezeu îi putea binecuvânta, evitând orice le-ar fi slăbit capacitățile și profitând de orice ocazie de a învăța în toate domeniile. Au respectat regulile sănătății, ce garantează puterea intelectului. Au căutat cunoașterea cu un singur scop: să-L onoreze pe Dumnezeu. Și însuși Dumnezeu le-a fost profesor. Rugându-se neîncetat, studiind conștiincios, păstrând legătura cu Cel Nevăzut, ei au umblat cu Dumnezeu, așa cum făcuse și Enoh.⁸⁷

Dumnezeu le vorbește și tinerilor de astăzi prin exemplul tinerilor evrei care au practicat cu consecvență principiile sănătății. Unde sunt tinerii și tinerele care, la fel ca Daniel, vor avea curajul să susțină cauza cea dreaptă? Este nevoie de inimi curate, de brațe puternice și curaj neșovăitor. Lupta dintre bine și rău cere o veghere neîntreruptă. Satana vine la fiecare om cu ispite atrăgătoare de multe feluri, pentru a-l determina să-și satisfacă apetitul.

Trupul este cel mai important mijloc prin care se pot dezvolta mintea și sufletul, spre clădirea caracterului. De aceea vrăjmașul, Satana, își îndreaptă ispitele către slăbirea și degradarea puterilor fizice. Dacă el izbutește aici, deseori aceasta înseamnă predarea întregii ființe în puterea răului. Dacă nu se află sub controlul unei puteri mai înalte, tendințele naturii noastre fizice vor aduce în cele din urmă ruina și moartea. Trupul trebuie disciplinat. Pasiunile noastre trebuie controlate de alegeri supuse voinței lui Dumnezeu. Rațiunea consacrată este suverană! Puterea intelectuală, rezistența fizică și lungimea vieții depind de legi ce nu se schimbă. Prin ascultare de aceste legi ale sănătății, tinerii pot câștiga biruința asupra sinelui, își pot învinge înclinațiile și îi pot înfrânge pe „stăpânitorii întunericului acestei lumi”. (Efeseni 6, 12, KJV.)

Spiritul lui Daniel poate fi și spiritul tinerilor de azi; și ei pot primi tărie de la aceeași sursă, pot poseda aceeași putere de stăpânire de sine și pot arăta același har în viața lor, chiar și în circumstanțe nefavorabile asemănătoare. Deși înconjurați de tentațiile de a-și satisface eul, în mod special în marile noastre orașe, unde orice formă de plăcere senzuală este ușor disponibilă și atrăgătoare, tinerii pot rezista la toate tentațiile. Însă victoria va fi câștigată numai de aceia care decid să facă binele pentru că este bine.

Dumnezeu dorește să descopere prin tine, astăzi, aceleași adevăruri pline de putere care au fost revelate prin acești tineri. Viața lui Daniel și a prietenilor săi este o demonstrație a ceea ce va face El pentru tine dacă îl vei căuta cu toată inima.⁸⁸

(Ca lectură suplimentară pe această temă, recomandăm Divina vindecare, 17, Sfaturi pentru Dietă și hrană, 15, Sfaturi pentru sănătate, 13 și Temperanță, 11.)

Să ne gândim....

- Enumeră câteva avantaje pe care i le aduce alimentația sănătoasă unui creștin devotat.
- Care sunt trei aspecte ale stilului tău de viață pe care le-ai putea schimba, lucru care ți-ar putea aduce mai multă pace?
- Identifică mai multe motive pentru care Daniel și cei trei tovarăși ai săi nu au mâncat mâncarea împăratului.
- Gândește-te la câteva exemple de situații de viață în care este bine „să îndrăznești să fii un Daniel”. Când ar putea fi mai potrivit compromisul?
- Care este relația dintre apetit, stăpânirea de sine și caracterul creștin?

Capitolul 15

Dreptatea socială

Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre dreptatea socială

Nu mă prea gândeam eu la Ellen G. White. Știam că există și că se bucură de mare considerație în biserica noastră. Citisem câteva fragmente din scrierile ei, ca lectură obligatorie în timpul anilor de școală, dar nu le dădusem niciodată mare importanță cu adevărat, până când am găsit pasajul următor: „Domnul nostru Isus Hristos a venit în această lume ca slujitor neobosit pentru nevoile oamenilor.... El a venit să dea [omenirii] sănătate și pace.... Nimeni din cei care s-au dus la El nu a plecat neajutat.... Lucrarea Mântuitorului nu s-a limitat la un timp sau un loc anume. Compasiunea Sa nu cunoaște limite.... Oriunde se aflau inimi gata să-I primească mesajul, El le mângâia cu asigurarea dragostei Tatălui lor ceresc.... Viața Sa a fost una de sacrificiu de sine continuu.... Isus a dedicat mai mult timp vindecării bolnavilor decât predicării.” 89

Acum doi ani am început să lucrez la o linie telefonică de urgență pentru adolescenți aflați în criză. Unele fete sunt însărcinate și necăsătorite și nu știu ce să facă; unii sunt abuzați de persoane din căminul lor sau cu care au o relație. Inșă toți caută pe cineva căruia să-i pese, cineva care să le spună că până la urmă va fi OK. Și cine

altul ar putea fi mai potrivit pentru aceasta decât Hristos? Și ce altă carte descrie mai bine cum i-a ajutat El pe oameni decât Divina vindecare?

În munca mea sunt atât de relevante principiile din capitolul „Ajutor pentru cei ispitiți”. Nu-i pot ajuta pe acești copii dacă doar le arăt greșelile lor. Nu le pot ține predici, spunându-le ce au făcut rău, pentru ca apoi să-i arunc din nou în stradă. Ei au nevoie de cineva care să le redea încrederea că încă îi mai iubește cineva și că încă mai au o valoare. Iar după ce am citit Divina vindecare, de Ellen G. White, am învățat prin exemplul lui Hristos, așa cum se explică în carte, să fac mai bine lucrul acesta.

Jodi, 21 de ani -- Scriptura

Isaia 58, 6-8: Iată postul plăcut mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți.

Matei 25, 31-46: Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci împăratul va zice celor de la

dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine”. Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând și ți-am dat să mănânci? Sau, fiindu-ți sete, și ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?”. Drept răspuns, împăratul le va zice: „Adevărat vă spun ca, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”.

Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine.” Atunci îi vor răspunde și ei: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-ți sete sau străin sau gol sau bolnav sau în temniță și nu ți-am slujit?” Și El, drept răspuns, le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.” Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.

Psalmii 41, 1: Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește.

Psalmi 82, 3.4: Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate nenorocitului și săracului, scăpați pe cel nevoiaș și lipsit, izbăviți-i din mâna celor răi.

Proverbe 14, 31: Cine asuprește pe sărac batjocorește pe Ziditorul său, dar cine are milă de cel lipsit cinstește pe Ziditorul său.

Proverbe 19, 17: Cine are milă de sărac împrumută pe Domnul și El îi va răsplăti binefacerea.

În Matei 25, Isus Se identifică pe Sine cu poporul Său aflat în suferință. Isus este flămând și însetat. Isus este străinul. Isus are nevoie de haine. Isus este bolnav. Isus se află în închisoare. Când tu te bucuri de o mare varietate de hrană delicioasă, Isus flămânzește într-un adăpost pentru lucrători zilieri, nu departe de casa ta.

Isus spune: „Când Mi-ai închis ușa în față, în timp ce camerele tale minunat decorate erau goale, Eu n-aveam nici un loc să-Mi așez capul. Când dulapurile tale erau pline de haine moderne și scumpe, cumpărate cu bani care i-ar fi putut ajuta pe săraci, Eu n-aveam îmbrăcăminte confortabilă. Când tu te bucurai de sănătate, Eu eram bolnav. În vreme ce tu colindai liber, pe Mine nenorocirea M-a aruncat în închisoare, M-a descurajat și M-a stigmatizat, privându-Mă de libertate și speranță”.

Câtă solidaritate exprimă Isus între Sine și copiii Săi aflați în

suferință! El însuși face din cazul lor cazul Său. Nenorocirea lor este nenorocirea Sa. Bagă de seamă, creștin egoist: fiecare neglijare a sărmanilor nevoiași, a celor fără adăpost, a celor fără părinți, a prizonierilor înseamnă de fapt neglijarea lui Isus.⁹⁰

Când le-ai dat o bucățică mică de pâine săracilor flămânzi, când le-ai dat hainele acelea subțiri ca să-i apere de gerul mușcător, ți-ai adus aminte că I le dădeai Domnului slavei? „Toată viața voastră am fost lângă voi, în persoana acestor loviți de suferință, dar nu M-ați căutat. N-ați vrut să fiți prietenii Mei. Nu vă cunosc”.⁹¹

Săracii au la fel de mult dreptul la un loc în lumea lui Dumnezeu cum au și bogații. Principiile din cartea Leviticul sunt date de Creatorul nostru plin de îndurare pentru a micșora suferința, pentru a aduce speranță și soare în viața celor nevoiași și oprimați.

Domnul spune „Stop!” iubirii exagerate pentru proprietate și putere. Un mare rău rezultă din acumularea continuă a bogăției de către o clasă și sărăcirea și degradarea altei clase. Fără anumite restricții, puterea celor bogați devine monopolizantă, iar săracii, cu toate că în ochii lui Dumnezeu au din toate punctele de vedere aceeași valoare, sunt considerați și tratați ca fiind inferiori celor mai prosperi decât ei. Perceperea acestei oprimări trezește mânia clasei mai sărace. Un simțământ de disperare și neliniște extremă demoralizează societatea și deschide ușa pentru crimele de orice natură. Regulile pe care le-a stabilit Dumnezeu în Levitic au fost destinate să promoveze egalitatea socială.⁹²

Cuvântul lui Dumnezeu interzice politicile care îmbogățesc o clasă de oameni prin oprimarea și suferința altei clase. Persoana care profită de nenorocirea cuiva pentru un câștig bănesc sau care caută să obțină profit de pe urma slăbiciunii sau incompetenței altuia încalcă legea lui Dumnezeu.⁹³ Societatea îi abandonează pe săraci, în mizerie și degradare, fără să-i pese că mulți au fost aduși la sărăcie cruntă din cauza bolii sau nenorocirii, deseori chiar prin planurile necinstite ale celor ce trăiesc prădându-i pe cei mai puțin privilegiați ⁹⁴.

Există comunități întregi (N. tr. „comunități sociale”) în care familiile locuiesc în case sub standardul decenței, cu mobilă și îmbrăcăminte puțină, fără cărți sau unelte de lucru, oamenii fiind lipsiți atât de confort și facilități, cât și de cultură. Aceste familii trebuie educate să-și folosească potențialul pentru a-și îmbunătăți situația. Cum se poate face aceasta acolo unde predomină sărăcia, unde la fiecare pas te lovești de obiceiurile și atitudinile adânc înrădăcinate specifice mentalității de învins? Cu siguranță, această lucrare este dificilă. Nu se va realiza niciodată reforma necesară dacă bărbații și femeile nu sunt ajutați de o putere dinafară lor. Când îi ajutați pe săraci în privința celor trecătoare, să păstrați întotdeauna în minte nevoile lor spirituale.⁹⁵ Scopul lui Dumnezeu este ca bogații și săracii să se lege strâns prin legăturile simpatiei și utilității. Cei care au bani, talent și capacitate trebuie să folosească aceste daruri în folosul omenirii ⁹⁶.

Adevărata caritate îi ajută pe bărbați și femei să se ajute singuri. Dacă cineva îți cere de mâncare, nu trebuie să-l refuzi.

Adevărata filantropie înseamnă mai mult decât simple daruri. Înseamnă un interes sincer pentru bunăstarea celorlalți. Trebuie să încercăm să înțelegem nevoile și mediul în care trăiesc cei săraci și nenorociți și să le dăm ajutor. Să acorzi interes, timp și să depui efort personal costă cu mult mai mult decât să dai pur și simplu bani. Dar aceasta este cea mai adevărată caritate.⁹⁷

Deseori, cea mai eficientă cale de a-i ajuta pe săraci este de a li se oferi educație în domenii practice, cum ar fi seminare de instruire pentru căutarea unei slujbe, seminare de gătit, seminare de gestionarea finanțelor personale. Cei învățați să câștige ceea ce primesc vor fi mai dispuși să arate responsabilitate financiară învățând să se bazeze pe sine, să fie independenți, ei primesc și puterea și devin capabili să-i ajute pe alții. Mulți care se luptă cu greutate și bănești ar avea de câștigat dacă ar învăța cum să-și administreze finanțele. Învățați-i ce important este să trăiască la înălțimea potențialului pe care îl dă Hristos fiecăruia.⁹⁸

Isus a căutat să îndrepte falsul standard al lumii, de judecare a valorii bărbaților și femeilor. El li S-a alăturat săracilor, pentru a putea ridica ocară de deasupra lor. A nimicit prejudecățile împotriva lor, binecuvântându-i și invitându-i să moștenească împărăția Sa. Isus ne arată aceeași cale pe care a umblat și El, spunând: „Dacă vrea cineva să devină ucenicul Meu, să se lepede de sine, să-și ia în fiecare zi crucea și să Mă urmeze.” (Luca 9, 23.)⁹⁹

Cu toții suntem legați în marea rețea a omenirii și orice putem face pentru a-i ajuta și a-i întări pe alții va aduce binecuvântări și

asupra noastră. Legea dependenței reciproce guvernează toate clasele societății.100

Fiecare dintre voi poate găsi ceva de făcut pentru cei mai puțin privilegiați. „Pe săraci îi aveți întotdeauna cu voi”, a spus Isus. (Ioan 12, 8.) Fiecare din voi poate găsi ocazii de a ajuta. Milioane și milioane de ființe omenești, gata să piară, legate în lanțurile ignoranței și păcatului, n-au auzit niciodată că Isus le iubește. Ce s-ar întâmpla dacă am fi noi în locul lor, iar ei în locul nostru? Ce am vrea să facă ei pentru noi? Răspunsul la această întrebare reprezintă ceea ce suntem obligați să facem pentru ceilalți. Legea lui Hristos, care trebuie aplicată în viață, după care vom fi judecați fiecare dintre noi și fie vom fi achitați, fie condamnați, este: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel.” (Matei 7, 12.)101

(Ca lectură suplimentară pe această temă, recomandăm *Lucrătorii Evangheliei*, 13, *Divina vindecare*, 17, și *Lucrarea de binefacere*, 15.)

Să ne gândim....

- Identifică mai multe lucruri pe care le putem face pentru tinerii care sunt abuzați și suferă.
- Cum a sugerat Isus că-i putem ajuta pe cei cu nevoi speciale? (Vezi Matei 25, 31-46.)
- Descrie pe scurt câteva principii ale „adevăratei carități”.

- Dacă ai fi sărac și în nevoie, ce ai vrea cel mai mult de la ceilalți? Enumera în ordine cele trei lucruri pe care ți le dorești cel mai mult.

- În „marea zi a judecății”, ce va aduce Hristos înaintea popoarelor ca temelie a mântuirii noastre?

Capitolul 16

Profesia

Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre profesie

Sfatul dat de Ellen White era ca orice femeie bine educată să știe să înșeeze un cal. Cum ar putea o femeie din epoca victoriană, care a trăit la pragul dintre secolele XIX și XX, să mă ajute să-mi aleg o profesie la pragul dintre secolele XX și XXI? Programator de calculatoare, tehnician radiolog, pilot de elicopter, consilier pentru persoanele dependente de droguri -- multe din opțiunile profesionale pe care le am eu nici nu existau pe vremea ei!

Deși Ellen White nu cunoștea tehnologia secolului XXI, ea m-a ajutat să înțeleg semnificația cosmică a vieții. Pentru Dumnezeu, viața mea contează. El vrea să fiu cu El în împărăția Lui. Și are nevoie de mine, să aleg să fac lucrarea Lui aici, pe pământ.

Pe baza îndrumărilor și sfaturilor date de Ellen White, am hotărât că misiunea mea -- profesia, dacă vreți - este să fiu lucrătoare a Evangheliei în orice aș face. Când oamenii mă întrebă ce specializare am, replica mea este: „Sunt studentă misionară! Mai mult decât să studiez despre Dumnezeu, vreau să învăț cum să lucrez cu și pentru El!”

Până acum, Dumnezeu m-a folosit ca responsabilă asistentă la

cămin, colportoare, pastor de tineret și asistentă medicală. Mereu m-am întrebat: „Cum aș putea face ca slujba aceasta să aibă pentru eternitate o influență pozitivă, în viața mea și a celorlalți?”. Numai Dumnezeu știe ce ocupație voi avea în viitor; însă, prin Ellen White, am această asigurare în privința profesiei: „La fel de sigur cum ne-a fost pregătit un loc în ceruri ne este pregătit și pe pământ un loc special, în care trebuie să lucrăm pentru Dumnezeu”¹⁰²

Julie, 24 de ani -- Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre profesie

În școala primară, ambiția mea era să ajung jucător profesionist într-o echipă de baschet, fotbal sau bascball. Pe măsură ce a trecut timpul, mi-am dat seama că țelul meu era doar un vis, iar nu realitate.

În adolescență, când am început să-mi dau seama cât de mult mă iubește Dumnezeu, am vrut să-L cunosc ca Prieten personal. Am încercat să citesc cărți spirituale, dar le găseam plictisitoare. După vreo doi ani, am luat din nou în mână Calea către Hristos. Iar de data aceasta cartea a căpătat viață. Dumnezeu a început să vorbească inimii mele și am dorit să le împărtășesc și altora cât de mult înseamnă Isus pentru mine.

Cred că Dumnezeu a folosit-o pe Ellen White pentru a mă inspira să cresc în relația mea de prietenie cu Hristos și să-I consacru Lui cariera mea. Mi-am dat seama că dacă lucrez pentru a-i salva pe oameni pentru împărăția lui Isus înseamnă că Dumnezeu mă poate

ajuta să mă încred în El și să-L iubesc mai profund.

Acum studiez pentru a deveni evanghelist cu literatură, însă vreau să dau mărturie indiferent în ce domeniu voi alege să lucrez până la urmă. Numai făcând ceva pentru a-i ajuta pe alții voi putea fi cu adevărat fericit. Nu vreau să cad în cursa de șoareci, fiindcă iubirea de bani mă va conduce în iad.

Să citesc despre Isus în Hristos, Lumina lumii m-a ajutat să mă hotărăsc să-mi dedic viața lucrării și evanghelizării.

Am citit un anunț de căutare de brațe de muncă în Luca 10, 2: „Secerișul, într-adevăr, este mare, dar lucrătorii sunt puțini; de aceea, rugati-vă Domnului secerișului să trimită lucrători la secerișul Său.” (NKJV.) Dumnezeu îi cheamă fără întârziere pe tineri să lucreze chiar astăzi pentru El! Eu am ales să merg și să strâng sufletele prețioase pentru secerișul lui Dumnezeu.

Tim, 21 de ani -- Scriptura

Proverbe 3, 5-7: Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările. Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul și abate-te de la rău!

Ieremia 29, 11: Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.

Matei 6, 33: Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Matei 16, 26: Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea dacă și-ar pierde sufletul?

Matei 28, 19.20: Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată ca Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.

Matei 24, 14: Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.

Dragi tineri, care este țelul și scopul vieții voastre? Aveți ambiția de a dobândi educația care vă va asigura prestigiu și cinste? Aveți vise pe care nu le puteți nici măcar exprima -- că într-o zi veți ajunge în vârful muntelui măreției intelectuale? Sperați ca într-o zi să deveniți legislatori și să ajutați la ratificarea legilor pentru popor? Nu e nimic rău în aceste aspirații. Fiecare din voi își poate atinge obiectivele. Nu vă mulțumiți cu mediocritatea. Țintiți sus și depuneți eforturi pentru a vă atinge ținta.103

Succesul pe orice linie necesită un țel clar. Dacă vreți să aveți cu adevărat succes în viață, stabiliți-vă obiective demne de eforturile voastre. Cel mai înalt țel al vieții voastre este să vestiți lumii

Evanghelia în timpul acestei generații. Țelul acesta deschide ocazii pentru oricine a cărui inimă a atins-o Isus.

Scopul lui Dumnezeu pentru voi este mai larg, mai profund, mai înalt decât și-a imaginat vreodată mintea voastră mărginită! Deseori Dumnezeu ia, de unde nu s-ar gândi nimeni, oameni demni de încredere, care să dea mărturie pentru El în cele mai de vază poziții sociale. Mulți tineri de astăzi, care cresc ca Daniel în căminul lui din Iudeea, care studiază Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Sale și învață să fie responsabili, vor sta în viitor în adunări legislative, în curțile de judecată și în fața regilor, ca martori ai împăratului împăraților.104

Adevărata educație nu ignoră valorile cunoașterii științifice sau ale literaturii; însă mai mult decât informațiile prețuiește puterea; mai mult decât puterea, bunătatea; și mai mult decât realizările intelectuale, caracterul. Lumea nu are atât de mult nevoie de persoane cu o înaltă inteligență, cât de cele cu un caracter nobil. Lumea are nevoie de tineri și tinere ale căror talente să se afle sub controlul unor principii de neclintit.105

Atunci, ce este esențial pentru educația din vremurile noastre? Adevărata educație cuprinde instruirea fizică, mintală și morală, careva dezvoltă toate capacitățile până la cel mai înalt nivel, astfel încât să-I puteți sluji lui Dumnezeu și să lucrați în folosul omenirii. Căutarea faimei și a aprecierii vă va despărți de Duhul lui Dumnezeu, lipsindu-vă de harul care v-ar face eficienți în lucrarea pentru Hristos.106

Studentii care prețuiesc științele mai presus decât pe Dumnezeu științei sunt niște ignoranți, chiar dacă ei cred că sunt străluciți. Dacă nu-ți poți permite un timp pentru rugăciune, dacă nu-ți poți lua timp să comunici cu Dumnezeu și să reflectezi la Sursa înțelepciunii, efortul tău de a învăța se va irosi.¹⁰⁷

Profesia aleasă de Dumnezeu pentru noi este determinată de aptitudinile noastre. Nu au toți aceeași capacitate. Indiferent de potențialul vostru academic, fiecare din voi trebuie să țintească la înălțimea maximă pe care o puteți atinge dacă vă uniți cu puterea divină.¹⁰⁸

Dragostea și loialitatea față de Isus constituie izvorul oricărei slujiri adevărate. Când dragostea lui Hristos îți atinge inima, dorești să lucrezi pentru El. Căutați modalități în care să-i slujiți pe cei săraci, pe cei nedreptățiți și pe cei oprimați. La fel ca în oricare alt domeniu, îndemânarea se formează pe măsură ce te implici tot mai mult în lucrare și în slujirea celor dezavantajați. Fără o implicare reală și fără expunerea la nevoile lor, până și cele mai bune intenții pot avea rezultate dezastruoase. La urma urmei, înveți să înoți în apă, nu pe uscat!

Biserica este organizată pentru slujire, iar unul din primii pași într-o viață de slujire a lui Isus este legătura cu biserica. Loialitatea față de Hristos ne cere să ne îndeplinim cu responsabilitate îndatoririle din biserică. Aceasta este o parte importantă a educației voastre, care, într-o biserică ce reflectă viața lui Isus, va conduce la

ajutorarea unei lumi aflate în suferință.

Sunt multe modalități în care tinerii pot găsi ocazii de a le sluji celorlalți. Organizați-vă în grupuri mici și căutați căi în care să puteți sluji comunitatea socială în care trăiți. Lucrând împreună veți dobândi un simțământ de unitate, acceptare și încurajare. Părinții și profesorii vă pot fi mentori, iar voi veți beneficia de înțelepciunea experienței lor.

Aflați nevoile celorlalți! Această cunoaștere stimulează empatia, care este baza lucrării eficiente. Pe măsură ce veți încerca să învățați despre nevoile uriașe ale oamenilor din țările în curs de dezvoltare, veți deveni mai puțin centrați pe sine și mai plini de compasiune pentru problemele disperate ale milioanele de oameni. Aflați tot ce puteți despre oameni cum au fost apostolul Pavel, Martin Luther, Moffat, Livingstone și Carey, precum și despre misionarii de astăzi.

Numai Dumnezeu cunoaște profunzimea nenorocirii și disperării din lume și tot El știe cum să le ușureze. El vede peste tot oameni care suferă, zdrobiți de păcat, suferință și durere. Însă le vede și potențialul; vede înălțimea la care ar putea ei ajunge. Cu toate că ființele omenești au neglijat ocaziile pe care le-au avut, și-au risipit talentele și și-au pierdut demnitatea dumnezeiască, totuși salvarea lor va fi o onoare pentru Dumnezeu.¹⁰⁹

Mii de tineri vor fi chemați la această lucrare de salvare. Întreaga lume se deschide pentru Evanghelie. Din toate părțile,

inimile lovite de păcat strigă după cunoașterea Dumnezeului iubirii. Milioane de oameni n-au auzit niciodată de Dumnezeu sau de dragostea Lui. Este dreptul lor să primească această cunoștință. Și ei au drepturi egale la îndurarea Mântuitorului. Trebuie să răspundem strigătului lor. În această criză, întrebarea pusă împărătesei Estera revine în fiecare cămin, în fiecare școală, la fiecare student care s-a bucurat de lumina Evangheliei: „Cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Estera 4, 14.)

Nu există nici un domeniu de lucru care v-ar putea fi de mai mare folos decât ajutorarea celor dezavantajați. În această lucrare, voi sunteți ajutoarele Domnului. Prin voi, îngerii își pot îndeplini misiunea. Ei pot vorbi prin glasul vostru și pot lucra prin mâinile voastre. Când colaborați cu aceste ființe cerești, beneficiați de educația și de experiența lor. Ce cursuri universitare le-ar putea egala?

Cu o asemenea oștire de lucrători cum sunt tinerii noștri, corect instruiți, echipați cu putere, cât de curând ar putea fi dusă întregii lumi solia despre Mântuitorul răstignit, înviat și care vine curând! Cât de repede ar putea să vină sfârșitul -- sfârșitul durerii, suferinței și păcatului! Cât de curând am putea moșteni cerul, în care plânsul nu se va mai auzi niciodată, în locul vieții noastre de aici, pătate de păcat și de durere.110

Atunci vom înțelege toate nedumeririle vieții noastre. Vom vedea că tot ceea ce păruse numai confuzie, dezamăgire și frustrare era de fapt minunatul plan al lui Dumnezeu de a ne da în cele din

urmă biruința. Acolo îi vom întâlni din nou pe prietenii noștri. Dragostea și bunătatea pe care ni le-a semănat Dumnezeu în inimă își vor găsi împlinirea adevărată și dulce. Prezența lui Dumnezeu, viața de care ne vom bucura alături de îngeri și de prietenii lui Dumnezeu din cursul întregii istorii, trăirea legăturii speciale a unității -- toate acestea se numără printre bucuriile cerului.

În viața noastră de aici, pământească, așa limitată de păcat cum este, cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație pot fi găsite în slujire. Iar în realitatea viitoare, neconstrânși de limitările naturii noastre păcătoase, vom găsi cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație tot în slujire -- privind și învățând taine adânci: Hristos în voi, nădejdea slavei.¹¹¹

(Ca lectură suplimentară pe această temă, recomandăm True Education, 9 [Adevărata educație], Sfaturi pentru părinți, profesori și elevi, 11, Lucrarea de colportaj, 1, Fundamentele educației creștine, 15, și Slujirea creștină, 7.)

Să ne gândim....

- Care este relația dintre alegerea unei profesii și alegerea unei lucrări pentru Dumnezeu?
- Este greșit să fii ambițios? De ce da sau de ce nu?
- Ce valori personale sunt legate de „adevărata educație”?

- Cum poate cineva să „colaboreze cu Dumnezeu și cu îngerii cerești” spre binele celorlalți?
- Ce este „adevărata slujire” a celorlalți?

Capitolul 17

Autoritatea scripturii

Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre autoritatea scripturii

În cuvinte simple, unul din principalele motive pentru care cred în Ellen White este că ea nu-și așază niciodată scrierile mai presus de Biblie. Gândiți-vă: există astăzi biserici și denominațiuni ale căror învățături și credințe depind de fondatorul sau profetul lor, nu de Biblie. Nu așa stau lucrurile în Biserica Adventistă de Ziua a șaptea. Întotdeauna Ellen White a spus clar că ea este lumina mai mică, ce doar conduce spre lumina mai mare a Cuvântului lui Dumnezeu. În scrierile ei pot vedea că nu căuta decât să-i aducă pe oameni la Dumnezeu și nu voia să se înalțe pe sine mai presus de Biblie sau să atragă atenția asupra ei însăși.

Isus spune: „Și, când voi fi înălțat de la pământ, îi voi atrage pe toți la Mine.” (Ioan 12, 32, KJV.) Asta văd că face și Ellen White. Ea îl înalță pe Isus și Cuvântul Său. Cred că Dumnezeu a trimis-o pe Ellen White ca profet pentru biserica noastră. După cum bine știți, în prezent nu toți cei de vârsta mea cred în solia lui Ellen White pentru creștinii din epoca modernă. Aș îndrăzni chiar să presupun că nici majoritatea adulților tineri nu citesc și nu cred scrierile ei.

Am trăit și eu asta. Am întrebat de ce ar fi potrivite scrierile

acestei femei de acum o sută de ani pentru viața noastră de astăzi. Motivul pentru care pot să spun așa de hotărât că Ellen White are valoare ca profet al epocii moderne este că o văd: 1. Înălțându-L pe Isus și 2. apărând Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu și autoritatea finală pentru creștini. Adevărata mărturie o dă faptul că, atunci când îi citesc cărțile, oamenii se îndrăgostesc de Isus, iar aceasta îi conduce să citească mai mult din Cuvântul lui Dumnezeu. Știu că este adevărat, pentru că așa mi s-a întâmplat și mie.

Jo, 21 de ani -- Întâlnirea unor tineri cu Ellen G. White -- despre autoritatea scripturii

Calitatea care mă atrage cel mai mult la Ellen White este dragostea ei pentru Isus și insistența ei asupra autorității Scripturii. De multe ori a afirmat în scrierile ei că numai Scriptura constituie temelia adevărului. Ea se considera o „lumină mai mică având rolul de a-i conduce pe bărbați și femei către lumina mai mare [Biblia].”

112

Aceste afirmații îmi dau încredere că mă pot baza pe scrierile ei în umblarea mea cu Dumnezeu zi de zi. Îi mulțumesc Domnului pentru extraordinara binecuvântare a scrierilor lui Ellen White, care au fost dale pentru a ne ajuta să înțelegem mai bine adevărurile biblice. Ea a fost un sol pentru Domnul, și-a înțeles acest rol și l-a îndeplinit cu cea mai mare credincioșie și responsabilitate. O respect pentru aceasta și folosesc scrierile ei ca pe o unealtă în plus în studiul Scripturii. Nimic nu poate înlocui Biblia, iar pe mine mă doare gândul că cineva poate critica sau încerca să schimbe Biblia.

Găsesc alinare în faptul că știu că Ellen White simțea la fel. Când citesc Patriarhi și profeți, sau Tragedia veacurilor, Biblia capătă viață!

În ceea ce mă privește, Biblia îmi este călăuză în călătoria vieții, iar scrierile lui Ellen White sunt un comentariu autorizat.

Michael, 26 de ani -- Scriptura

2 Timotei 3, 15-17: Din pruncie cunoști sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

Ioan 5, 39: Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.

Apocalipsa 22, 18.19: Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.

Isaia 8, 19.20: Dacă vi se zice însă: „Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc”

răspundeți: „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!” Căci dacă nu vor vorbi așa nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.

Faptele Apostolilor 17, 11: Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic, Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea este așa.

În ceea ce privește puterea educativă, Biblia este mai valoroasă decât scrierile tuturor filosofilor din toate timpurile. Cu o mare varietate de stiluri și subiecte, Biblia are pentru fiecare ceva interesant și instructiv din punct de vedere moral. Lumina revelației strălucește cu putere asupra trecutului îndepărtat, pe care cronicile istoriei nu reușesc să-l clarifice. Poezia biblică trezește uimirea și admirația lumii. În scilpitoarea ei frumusețe, maiestuoasă, sublimă și solemnă, în patosul impresionant, este neegalată de cele mai strălucite lucrări ale geniului omenesc. Biblia are o logică solidă și elocvență pasionată. Ea descrie fapte curajoase de integritate, exemple de bunătate personală și onoare publică, lecții de sfințenie și de puritate.¹¹³

Nimic nu energizează mintea și nu întărește inteligența mai mult decât studiul cuvântului lui Dumnezeu. Nici o altă carte nu are puterea de a înălța gândurile și de a întări capacitatea așa cum o face Biblia. Dacă ar studia Cuvântul lui Dumnezeu așa cum ar trebui, bărbații și femeile ar avea o minte deschisă, un caracter excepțional și un țel neclintit, cum se văd rareori în zilele noastre. Căutarea

adevărului îl răsplătește pe căutător și fiecare descoperire deschide și mai multe câmpuri valoroase pentru cercetare.114

Trebuie să prețuim Biblia pentru că ea descoperă voia lui Dumnezeu. Aici învățăm scopul pentru care am fost creați și cum să-l atingem. Învățăm cum să folosim cu înțelepciune această viață și cum să primim viața viitoare. Nici o alta carte nu poate satisface mințile întrebătoare sau inimile pline de dor. Pe măsură ce dobândim cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu și îl aplicăm în viața noastră, ne putem ridica din cel mai adânc grad al degradării, pentru a deveni copii ai lui Dumnezeu, tovarăși ai îngerilor fără păcat.115

Când cercetați Scripturile, când reflectați la cuvintele vieții, considerați-le vocea lui Dumnezeu care se adresează sufletului. Uneori putem confunda vocea prietenilor noștri; însă în Biblie avem sfatul lui Dumnezeu în privința tuturor subiectelor importante ce privesc interesele noastre veșnice. Chiar și în privința treburilor noastre lumești putem învăța foarte multe din Biblie. Învățăturile ei sunt întotdeauna adecvate pentru situația personală a fiecăruia, pregătindu-ne să suportăm încercările și să fim gata pentru lucrarea pe care ne-o dă Dumnezeu.

Biblia este glasul lui Dumnezeu care ne vorbește, ca și cum I-am auzi cu urechile noastre. Dacă ne-am da seama de aceasta, am deschide Cuvântul lui Dumnezeu cu respect și admirație și am cerceta cu seriozitate legile sale. Am considera că cititul și meditația la adevărul Scripturilor sunt ca o întâlnire cu Dumnezeul cel

Ce carte se poate compara cu Biblia? Înțelegerea învățăturilor ei este fundamentală pentru toți copiii și tinerii, ca și pentru cei mai în vârstă, căci ea este Cuvântul lui Dumnezeu, dat pentru a călăuzi către cer familia omenească. În lumea de astăzi, se idolatrizează multe lucruri și există multe filosofii și ideologii. Fără înțelegerea Scripturilor, este imposibil ca tinerii să priceapă care este adevărul sau să știe să facă diferența între sacru și obișnuit.117

Poporul lui Dumnezeu trebuie să privească Scripturile ca fiind protecția lor împotriva învățăturilor falșilor învățători și a puterii înșelătoare a duhurilor întunericului. Satana încearcă tot posibilul pentru a-i împiedica pe oameni să cunoască Scriptura, căci adevărurile ei clare îi dezvăluie înșelătoriile. Ori de câte ori renaște lucrarea lui Dumnezeu, prințul răului desfășoară o activitate mai intensă. Chiar acum Satana face cele mai mari eforturi pentru lupta finală împotriva lui Isus și a ucenicilor Lui. Ultima mare amăgire este gata să se desfășoare în fața noastră. Anticristul va face minuni pe care le vom vedea cu adevărat. Contrafacerea va fi atât de asemănătoare cu adevărul, încât singura cale de a cunoaște diferența va fi compararea cu Biblia. Orice afirmație și orice miracol trebuie verificate cu principiile Scripturii.

Cei care încearcă să respecte toate poruncile lui Dumnezeu vor fi înfrunțați și batjocoriți. Putem rezista numai în Dumnezeu. Pentru a face față la încercarea ce ne stă în față, trebuie să înțelegem voia lui Dumnezeu, așa cum este dezvăluită în Cuvântul Său. Îi putem da

cinste lui Dumnezeu numai când Îi înțelegem caracterul, modul în care conduce totul și scopurile Lui. În timpul ultimei mari lupte vor rezista numai cei care și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei. Fiecare din noi va fi supus la încercare: voi asculta de Dumnezeu sau de ființele omenești? Ceasul acela hotărâtor se află chiar în fața noastră. Stau picioarele noastre pe stânca neschimbătorului Cuvânt al lui Dumnezeu? Suntem pregătiți să stăm neclintiți în apărarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus?

Când Dumnezeu trimite avertismente atât de importante încât sunt simbolizate de îngeri sfinți care străbat cerurile, El ne cere tuturor să fim atenți. Judecățile teribile împotriva închinării la fiară și la chipul ei (Apocalipsa 14, 9-11) trebuie să ne conducă pe toți la un studiu sânguincios al profețiilor, pentru a afla care este semnul fiarei și cum putem evita să-l primim. Dar mulțimile de oameni întorc spatele ca să nu audă adevărul și își îndreaptă atenția spre mituri și misticism. Apostolul Pavel declara, privind spre ultimele zile, că „Va veni vremea când nu vor mai suporta doctrina sănătoasă.” (2 Timotei 4, 3, după King James Version.) Vremea aceea deja a sosit. Cei mai mulți oameni nu vor adevărul Bibliei pentru că vine în contradicție cu dorințele inimilor lor păcătoase, iubitoare de lume. Și atunci Satana le dă amăgirile pe care le iubesc.

Însă Dumnezeu va avea pe pământ un grup de oameni care vor păstra Biblia, și numai Biblia, ca unic standard al tuturor doctrinelor și ca temelie a tuturor reformelor. Părerile bărbaților și femeilor educate, deducerile științei, numeroasele crezuri sau decizii contradictorii ale organizațiilor religioase, glasul majorității -- nici

unul din aceste lucruri nu trebuie să constituie argumentul pentru sau împotriva oricărui punct de credință religioasă. În loc de aceasta, înainte de a accepta orice învățătură sau doctrină, trebuie să cerem un foarte clar „Așa zice Domnul” în sprijinul ei.

Satana încearcă permanent să ne atragă atenția spre oameni în locul lui Dumnezeu. El îi conduce pe oameni să privească la episcopi, la pastori, la profesorii de teologie ca la călăuza lor, în loc să cerceteze Scripturile pentru a găsi ei înșiși cum să trăiască și ce să creadă.

Influența conducătorilor religioși l-a condus pe poporul evreu să-L respingă pe Răscumpărătorul lor. Spiritul care-i controla pe preoții și căpeteniile de atunci este încă arătat de mulți care acționează ca și cum ar fi extrem de religioși. Dar ei refuză să examineze Scripturile, referitor la adevărurile speciale pentru timpul acesta din istoria pământului. În loc de aceasta, ei subliniază ce mulți sunt, ce bogați, ce populari -- și își bat joc de cei care păzesc adevărul, pentru că sunt puțini la număr, săraci și nepopulari, având o credință care îi desparte de lume.

Chiar dacă Biblia este plină de avertismente împotriva învățătorilor mincinoși, mulți oameni din ziua de azi depind de cler pentru a-și defini spiritualitatea. Mii de membri ai bisericilor nu pot da alt argument pentru credințele lor decât că aceasta este ceea ce i-au învățat conducătorii lor religioși. Ei aproape că ignoră învățăturile lui Isus și își pun toată încrederea în cuvintele clericilor. Dar sunt clericii perfecți în ceea ce privește cunoștința lor? Cum ne

putem încredința spiritualitatea sub îndrumarea lor, dacă nu știm din Cuvântul lui Dumnezeu că au dreptate? Lipsa curajului de a rămâne singur îi conduce pe mulți să-i urmeze pe profesioniștii cu un înalt nivel de educație -- și, din cauza lipsei de dispoziție de a studia ei înșiși, devin legați fără speranță în lanțurile erorii.

Satana folosește multe influențe pentru a-și captura victimele. Mulți se asociază cu el prin relațiile lor romantice cu persoane care sunt dușmani ai crucii lui Hristos. Părinții, familia, soții sau prietenii care se opun adevărului Bibliei își exercită puterea de a vă controla conștiința. Aveți curajul să vă urmați propriile convingeri!

Cu Biblia la îndemână, este imposibil să-L cinstim pe Dumnezeu prin opinii false. Probabil ați mai auzit că nu contează ce crezi, câtă vreme viața ta este corectă. Dar credința e cea care îți modelează viața. Dacă adevărul ne stă la dispoziție, iar noi alegem să-l ignorăm, alegem întunericul.

„Uneori există o cale ce pare corectă, însă până la urmă este calea spre moarte” (Proverbe 16, 25, după New Revised Standard Version.) Ignoranța nu este o scuză pentru păcat când există posibilitatea cunoașterii voinței lui Dumnezeu. Un tânăr care călătorește ajunge la o intersecție cu semne indicatoare, ce arată încotro duce fiecare drum. Dacă ignoră semnele și pornește pe orice drum i se pare lui bun, poate să fie pe deplin sincer, însă probabil se va găsi pe drumul greșit.

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său ca să ne familiarizăm cu

învățăturile Lui și să cunoaștem personal ce anume cere El de la noi. Când tânărul bogat a venit la Isus cu întrebarea: „Cum sunt mântuit?”, Isus l-a trimis la Scripturi, spunând: „Ce scrie în lege? Ce citești în ea?” (Luca 10, 26.) Ignoranța nu-i va scuza nici pe tineri, nici pe bătrâni și nu-i va scăpa de pedeapsa pentru încălcarea legii lui Dumnezeu, când ei i-ar fi putut înțelege cerințele. Nu ajunge să ai intenții bune; nu ajunge să faci ce crezi că este bine sau ce îți spune pastorul că este bine. În cumpănă se află chiar mântuirea ta și trebuie să cercetezi personal Scripturile. Oricât de solide ți-ar fi convingerile, oricât de încrezător ai putea fi că pastorul știe care este adevărul, nu aceasta este temelia ta. Ai o hartă ce arată fiecare reper al călătoriei spre cer și nu trebuie să încerci să ghicești nimic.

Prima și cea mai înaltă îndatorire pe care o avem este să învățăm din Scripturi care este adevărul și apoi să respectăm ceea ce învățăm și să-i încurajăm și pe alții să facă același lucru. Trebuie să studiem cu sârguință Biblia, în fiecare zi, analizând fiecare gând și comparând Scriptura cu ea însăși. Cu ajutorul divin, trebuie să ne formăm singuri o părere, la fel cum trebuie să-I dăm socoteală lui Dumnezeu tot singuri.

Adevărurile revelate în Biblie cu cea mai mare claritate au fost acoperite de îndoială și întuneric de către unii teologi, care se pretind gânditori cu spirit critic și învață că Scripturile au un înțeles mistic, secret, spiritual, dincolo de sensul obișnuit al cuvintelor. Oamenii aceștia sunt învățători mincinoși. Acestui gen de persoane le-a spus Isus: „Nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.” (Marcu 12, 24.) Limbajul Bibliei trebuie explicat

conform înțelesului său evident, afară de cazul în care se folosește un simbol sau o metaforă. Isus ne-a făcut o promisiune: „Oricine se hotărăște să facă voia lui Dumnezeu va cunoaște dacă învățătura este de la El.” (Ioan 7, 17.) Dacă tinerii ar interpreta Biblia așa cum este scrisă, dacă n-ar exista învățători falși care să le inducă mintea în eroare și confuzie, s-ar îndeplini o lucrare ce i-ar bucura pe îngeri și ar aduce la Isus mii și mii din cei care acum rătăcesc în eroare.

Trebuie să ne disciplinăm mintea să se concentreze atunci când studiem Scripturile. Chiar dacă ne focalizăm atenția intenționat pentru a înțelege (în cadrul limitelor noastre omenești) lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, trebuie totuși să nu uităm că adevăratul spirit al învățăcelului este disponibilitatea de a fi învățat și ascultarea unui copil. Părțile dificile din Scriptură nu vor putea să fie niciodată stăpânite prin aceleași metode folosite când ne străduim să înțelegem probleme filosofice. Nu trebuie să încercăm să studiem Biblia cu acea încredere în sine cu care intră atâția în domeniul științelor, ci cu un simț al dependenței de Dumnezeu, în rugăciune, și cu dorința sinceră de a învăța voia Lui. Pentru a primi cunoștință de la Dumnezeul Universului, trebuie să venim cu un spirit umil și dispus să învețe. Altfel, îngerii cei răi ne vor orbi mintea și ne vor împietri inima, ca să nu fim impresionați de adevăr.

Înțelegerea adevărului Bibliei nu depinde atât de mult de capacitatea intelectuală cât de intenția, de dorința sinceră de a face binele.

Biblia nu trebuie niciodată studiată fără rugăciune. Numai

Duhul Sfânt ne poate ajuta să înțelegem ce importante sunt chiar și lucrurile simple sau să ne împiedice să interpretăm greșit pasajele dificile. Lucrarea îngerilor cerești este de a ne pregăti inima ca să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât să fim capturați de frumusețea lui, preveniți de avertizările lui și însuflețiți și întăriți de făgăduințele lui. Trebuie să facem din rugăciunea psalmistului propria noastră rugăciune: „Deschide-mi ochii, ca să pot vedea lucrurile minunate ale legii Tale.” (Psalmii 119, 18.) Adeseori ispitele ne par irezistibile pentru că, neglijând rugăciunea și studiul Bibliei, nu putem să ne amintim cu promptitudine făgăduințele lui Dumnezeu și să-I înfruntăm pe Satana cu armele Scripturii. Însă îngerii îi înconjoară pe cei care sunt dispuși să fie învățați tainele cerului, iar în timp de criză ne vor readuce în minte chiar adevărurile de care avem nevoie.

Isus le-a promis ucenicilor Săi: „Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în numele Meu, vă va învăța orice lucru și vă va aminti tot ce v-am spus.” (Ioan 14, 26.) Dar, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să ni le poată readuce în memorie la vreme de primejdie, Învățăturile lui Isus trebuie să fi fost în prealabil înmagazinate în mintea noastră. „Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.” (Psalmii 119, 11.)

Dacă vă prețuiți interesele veșnice, fiți în gardă în privința capcanelor scepticismului. Adevărul va fi atacat. Este imposibil să rămâneți în afara influenței sarcasmului, credințelor false și a atitudinilor subtile, distructive. Satana își adaptează ispitele pentru a urmări pe fiecare. El îi atacă pe cei ignoranți cu glume sau critici, în

vreme ce îi întâmpină pe cei educați cu obiecții științifice și raționamente filosofice. Ambele modalități sunt premeditate pentru a provoca neîncrederea sau disprețul față de Scripturi. Uneori chiar și tinerii, având prea puțină experiență de viață, se încumetă să insinueze suspiciuni cu privire la principiile fundamentale ale creștinismului. Scepticismul lor, așa superficial cum este, îi influențează totuși și pe alții. Mulți sunt conduși să glumească pe socoteala credinței înaintașilor lor și să îndurereze Duhul harului. (Evrei 10, 29.) Multe vieți care I-ar fi putut aduce cinste lui Dumnezeu și ar fi putut avea un impact pozitiv asupra lumii au fost pătate de suflarea murdară a necredinței. Toți cei care se încred în deciziile arogante ale rațiunii omenești și își închipuie că pot explica misterele divine și ajunge la adevăr fără să fie ajutați de înțelepciunea lui Dumnezeu -- sunt prinși în plasa lui Satana.

Trăim în cea mai critică perioadă a istoriei acestei lumi. Destinul fiecărei persoane de pe planeta Pământ este pe punctul de a fi hotărât. Binele nostru viitor, precum și mântuirea altora, depinde de drumul pe care-l alegem acum. Avem nevoie să fim călăuziți de Duhul adevărului. Toți cei care-L urmează pe Hristos trebuie să întrebe cu seriozitate: „Doamne, ce vrei Tu să fac?” (Faptele Apostolilor 9, 6.) Trebuie să ne smerim înaintea Domnului cu post și rugăciune și să medităm mult la Cuvântul Său, în mod special la scenele judecății. Trebuie să căutăm să experimentăm, să trăim practic lucrurile lui Dumnezeu. Nu avem nici o clipă de pierdut. În jurul nostru se petrec evenimente importante, pline de semnificații; ne aflăm pe terenul vrăjit al lui Satana. Nu dormiți, santinele ale lui Dumnezeu! Dușmanul pândește în apropiere, așteptând să leneviți și

să adormiți, ca să se poată arunca asupra voastră și să-și doboare prada.

Sunteți înșelați în privința adevăratei voastre stări în fața lui Dumnezeu? Vă felicitați pentru faptele rele pe care nu le faceți și uitați de faptele bune, pline de compasiune, pe care le cere Dumnezeu, dar pe care ați neglijat să le faceți? Nu e de ajuns să fiți pomi în grădina lui Dumnezeu. Trebuie să împlinim așteptările Lui și să dăm roadă. El ne cere socoteală pentru eșecul nostru de a face tot binele pe care l-am fi putut face cu puterea primită prin harul Său. Dumnezeu nu vrea să umplem degeaba grădina. Totuși, chiar și cazul celor neroditori nu este cu totul lipsit de speranță. Inima lui Dumnezeu, plină de iubire răbdătoare, încă mai stăruie pe lângă cei care au ignorat îndurarea Sa și au abuzat de harul Său. „Tu care dormi, trezește-te! Scoală-te din morți, iar Hristos te va lumina. Aveți grijă, atunci, cum trăiți ... folosind cât mai bine timpul”. (Efeseni 5, 14.15, după New Revised Standard Version.)118

Când va veni încercarea cea mare, se va vedea cine și-a făcut regulă de viață din Cuvântul lui Dumnezeu. Vara nu este nici o diferență marcantă între copacii veșnic verzi și ceilalți, dar, când vine viforul iernii, cei veșnic verzi rămân neschimbați, în vreme ce vântul îi dezgolește de frunze pe ceilalți copaci. Poate că acum nu se poate distinge cu ușurință cine e un „creștin” superficial și cine e unul adevărat, însă foarte curând va veni vremea când diferența va fi evidentă. Când apare opoziția, când se fac simțite prejudecata și intoleranța, când se întetește persecuția, cei cu inima împărțită și ipocriți vor ezita și vor renunța la credință. Dar adevărații creștini

vor rămâne neclintiți ca stânca, cu o credință mai puternică și o speranță mai luminoasă decât oricând înainte! 119

Dragi tineri, rugați-vă așa cum nu v-ați mai rugat până acum să fiți luminați de razele Soarelui Neprihănirii, ca să puteți înțelege adevărata sa semnificație. Isus S-a rugat ca ucenicii Săi să-și poată trăi chemarea sfântă, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Deci și voi trebuie să vă rugați stăruitor ca Duhul Sfânt, Călăuza noastră în tot adevărul, să fie cu voi când studiați Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu. 120

(Ca lectură suplimentară pe această temă, recomandăm Tragedia veacurilor 17, Life Sketches, 17 [Schițe din viață], Experience and Teachings of Ellen White, 13 [Experiența și învățăturile lui Ellen G White] și Educația, 13.)

Să ne gândim....

- Analizează pe scurt rolul Scripturii așa cum este definit în 2 Timotei 3, 15-17. Ce anume îți este mai ușor și ce îți este mai greu să incluzi în concepția ta despre inspirație?
- Dacă ai descoperi o aparentă discrepanță între Biblie și scrierile lui Ellen White, cum ai aborda rezolvarea situației?
- Enumeră câțiva pași în pregătirea pentru studiul Bibliei.
- Cum influențează studiul atent al Cuvântului lui Dumnezeu

ceea ce facem în viața noastră?